

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐπὶ κατ' ἔχον ἑκατὸν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παράσχον εἰς τὴν χώραν ὁπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀναγκαῖον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΛΩΤΕΑ

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτήσια δραχμαὶς 100. Ἐξάμηνος δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.
ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου νόμισμα διατμῆ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλικὰ καὶ ὄλων ἐν γένει τῶν ἑλλέν. Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξώτεροι καὶ Τρίμηνα ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην οἰουδιότητος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐρμούδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρθολομαῖον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 38ος

Ἀθήναι 10 Ἰανουαρίου 1931

Ἔτος 53ον.—Ἀριθ. 6

ΔΑΥΙΔ ΚΟΠΠΕΡΦΗΛΔ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ CH. DICKENS

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Κατέβηκα καὶ εἶδα τὴ μητέρα μου χλωμὴ καὶ μὲ τὰ μάτια κοκκινισμένα. Ἔβρεξα κι' ἔπεσα στὴν ἀγκαλιὰ τῆς καὶ τὴν παρακάλεσα μὲ ὄλη μου τὴν καρδιά νὰ μὲ συχωρήσῃ.

— ὦ, Δάβυ, μὴ εἶπε, πῶς μπόρεσες καὶ τόκαμες αὐτό, παιδί μου; Προσπάθησε νὰ γίνῃς καλύτερος, παρακάλεσε τὸ θεὸ νὰ σε κάμει καλύτερο. Σὲ συγχωρῶ, Δάβυ, ἀλλὰ λυπῶμαι νὰ συλλογίζομαι πῶς ἔκαμες μιά τέτοια πράξη.

Τὴν εἶχαν πείσει, βλέπετε, πῶς ἦμουν κακός, καὶ ποιοῦσα πὸ πολὺ γι' αὐτὸ, παρὰ γιὰ τὸ ἔπι φρευγα.

Προσπάθησα νὰ φάγω κάτι τι, ἀλλὰ τὰ δάκρυά μου ἔβρεχαν τὴ φέτα μου καὶ κυλώντας πάνω στὸ βούτυρο, ἔτρεχαν μέσα στὸ τσάι μου. Ἔβλεπα ὅτι ἡ μητέρα μου πότε μὲ κοιτάε, πότε ἐρρίχνε μιά ματιά στὴ μὴς Μύρτον, καὶ πότε χαμῆλωνε μὲ λύπη τὰ μάτια.

— Κατεβάστε τὴ βαλίτσα τοῦ κ. Κόππερφηλδ! εἶπε ἡ μὴς Μύρτον, ὅταν ἀκουστήκαμε ῥόδες νὰ κυλοῦν μπροστὰ στὰ κάγκελα τοῦ κήπου.

Ἐφάχνα νὰ ἰδῶ πουθενὰ τὴν Πέγκουτ, μὰ δὲν ἐφάνηκε. Ὅυτε κι' ὁ κ. Μύρτον παρουσιάστηκε πουθενὰ. Μπροστὰ στ' ἀμάξι ἦταν ὁ ἀμαξᾶς—παλιὸς μου γνώριμος.

— Κλάρα! φώναξε ἡ μὴς Μύρτον μὲ τόνο, σὰ νὰ τῆς ἔλεγε: Προσοχή!

— Ἐννοῖα σου, ἀγαπητὴ Ἰωάννα, ἀπάντησε ἡ μητέρα μου. Ἄντιο, Δάβυ! Πήγαινε στὸ καλὸ, μὴ στεγοχωρήσεις, θὰ γυρίσεις πίσω τις διακοπές. Πρόσεχε νὰ εἶσαι καλός.

— Κλάρα! φώναξε πάλι ἡ μὴς Μύρτον, σὰ νὰ τῆς ἔλεγε πάλι: Προσοχή!

— Ναι, ναι, ἀποκριθῆκε ἡ μητέρα μου, κρατώντας με στὴν ἀγκαλιὰ τῆς. Σὲ συγχωρῶ, χρυσοῦ μου παιδί. Ὁ θεὸς νὰ μαι

Ἐξωστὸν ἐβλεπε τὴ μπίρα σ' ἕνα ποτήρι καὶ τὴν κρατῆσε μπροστὰ στὸ παράθυρο γιὰ νὰ θυμιάσῃ τ' ὄρατο τῆς χροῶμα. (Σελ. 82, στ. β')

μαζί σου!.. Πήγαινε στὸ καλὸ, παιδί μου!

— Κλάρα!! φώναξε γιὰ τρίτη φορὰ ἡ μὴς Ἰωάννα Μόρτον.

ἔλεγε τὴν καλοσύνη νὰ μὲ συνοδεύσει ἡ ἴδια ἡ μὴς Μύρτον ὡς τ' ἀμάξι, καὶ νὰ μὸς παῖ ὅτι εἶχε τὴν ἐλπίδα πῶς θὰ μετανοοῦσα καὶ δὲ θὰ εἶχα κακὸ τέλος. Ὑστερα ἀνέβηκα στ' ἀμάξι. Τ' ἀλογοσῆκωσε βαρετὰ τὸ πόδι του: ξεκινήσαμε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Ἐξορίατος ἀπὸ τὸ πατρικὸ σπίτι

Δὲν εἶχαμε κάνει περισσότερον ἀπὸ μισὸ χιλιόμετρο καὶ τὸ μαντῆλι μου ἦταν μούτκεμμα, ὅταν ὁ ἀμαξᾶς σταμάτησε ἀπότομα.

Κοίταξα νὰ ἰδῶ τί ἔτρεχε, καὶ μὲ μεγάλη μου ἐκπληξὴ ἀντίκρισα τὴν Πέγκουτ νὰ πετάγεται ἀπὸ ἕνα φράχτη καὶ νὰ σακκαρώνει στ' ἀμάξι. Μὲ πῆρε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς καὶ μ' ἔσφιξε τόσο δυνατὰ, πὸς ἡ κακομοῖρα ἡ μητίτσα μου κόντεψε νὰ γίνῃ πλάκα καὶ μὲ πόνεσε πολὺ—μὰ ἐγὼ δὲν πρόσεχα σ' αὐτὰ.

Ἡ Πέγκουτ δὲν εἶπε λέξη. Ἐχῶσε τὰ χέρια τῆς ὡς τὸν ἀγκῶνα μέσα στὴς τσέπες τῆς, ἔβγαλε κατὶ σακκούλες μὲ γλυκὰ καὶ τὴς ἔβαλε στὴς τσέπες μου. Ὑστερα μούδωσε κι' ἕνα πορτοφολάκι—κι' ὄλα αὐτὰ δίχως νὰ παῖ λέξη. Ἀφοῦ μ' ἔσφιξε πάλι στὴν ἀγκαλιὰ τῆς, κατέβηκε ἀπὸ τ' ἀμάξι. Εἶμαι σίγουρος ὅτι κουμπὶ δὲν θὰ τῆς ἀπόμεινε στὴν πόλκα τῆς. Βρῆκα ἕνα προμένο ἀπάνω μου καὶ τὸ φόλαξα στὴν τσέπη μου σὰν πολὺτιμο ἐνθύμιον.

Ὁ ἀμαξᾶς μὲ κοιτάζε, σὰ νὰ μὲ ρωτοῦσε ἀν θὰ ξαναρχόταν.

— Ὅχι, δὲν πιστεῶ, τοῦ εἶπα.

— Τότε, ἐμπρὸς λοιπόν! εἶπε στὸ ράθυμο ζῶο του, καὶ ξεκινήσαμε.

Ἀφοῦ ἔχουσα ὄλα τὰ δάκρυα τῶν ματιῶν μου, ἀρχίσα νὰ σκέπτομαι ὅτι αὐτὸ δὲν ὠφελοῦσε σὲ τίποτε κι' ἔπαφα πιά νὰ κλαίω.

Ὁ ἀμαξᾶς, βλέποντας τὴν ἀπόφασή μου, μὸς πρότεινε νὰ βάλῃ τὸ μαντῆλι μου νὰ στεγνώσει στὴ ράχη τοῦ ἀλόγου του. Τὸν εὐχαρίστησα καὶ δέχτηκα. Τὸ μαντῆλι μου ὅμως δὲν ἔκανε καὶ πολὺ φινιούρα, καθὼς σκέπαζε τὴ ράχη τοῦ ἀλόγου.

Ὑστερα ἀνοῖξα τὸ πορτοφόλι νὰ τὸ φάξω. Ἦταν χάλκινο κι' ἔκλεινε μ' ἕνα κουμπὶ. Εἶχε μέσα τρία σελλινια γυαλι-

στερά (ή καιμένη ή Πέγκου φαίνεται πώς τα είχε γυαλίσει επίτηδες.) Μά το πολυτιμώτερο ήταν δυο μισές κορόνες, τυλιγμένες σ' ένα χαρτάκι, όπου ή μητέρα μου είχε γράψει με το χέρι της: «Για το Δάδου μου, με όλα τα φιλά μου». Αυτό με συγκίνησε τόσο πολύ, ώστε είπα στον άμαξά να μου δώσει πίσω το μαντίλι μου. Μά εκείνος μου είπε πως έπρεπε να τ' αφήσω πιά ήσυχο — και σίγουρα είχε δίκιο. Σκούπισα λοιπόν κι' εγώ τα μάτια μου με το μαντίλι μου και τελείωσε.

Όσο, κάπου κάπου μου ξέφυγε ένας λυγμός, απομεινάρι από τις περασμένες συγκινήσεις μου.

Αφού ταξίδια κάμποση ώρα, ρώτησα τον άμαξά, αν θά' έκαμα με το ίδιο άμαξάι όλόκληρο το ταξίδι μου.

— Ός ποδ; με ρώτησε.

— Ός εκεί πέρα! του είπα.

— Ποδ εκεί πέρα;

— Κοντά στο Λονδίνο.

— Χμ! Άμ' αυτό το έλογο θά φοφούσε πριν βγάλω το μισό δρόμο.

— Όστε θά με πάτε μόνο ως το Γιάρμουθ;

— Ναι, αποκρίθηκε ο άμαξάς. Έκει θά μπήτε στο λεωφορείο και το λεωφορείο θά σας πάει... εκεί ποδ πάτε.

Ο κύρ Μπαρκής, ο άμαξάς, ήταν λεγόλογος από φυσικό του, κι' αυτό ποδ είπα ήταν και πολλά. Του πρόσφερα ένα γλυκό, για να του δείξω τή φιλία μου. Τόκαμα μια χαφιά, όπως θά τόχαφτε ένας έλέφας, και το πρόσωπό του δέ σάλεψε καθόλου.

Αυτή τή φτιάει τα γλυκά; ρώτησε ύστερα, καθώς καθόταν σκυφτά στη θέση του, δίχως να γυρίσει να με κοιτάξει.

— Για τήν Πέγκου λέτε; ρώτησα.

— Ναι, γι' αυτή.

— Ναι, αυτή φτιάει τα γλυκά στο σπίτι μας.

— Και τα γλυκά και τα φαγιά;

— Ναι, ναι, όλα!

— Χμ! Έκαμε ο κύρ Μπαρκής. Θά τής στείλατε κανένα γράμμα;

— Βέβαια θά τής στείλω.

— Χμ! Μου κάνετε τή χάρη να τής γράψετε πώς... πώς ο Μπαρκής... πώς το Μπαρκή του άρεσαν τα γλυκά ποδ φτιάει;

— Ευχαρίστως, να τής το γράψω.

— Χμ! Νά τής το γράψετε λοιπόν.

(Και κράτησα τήν υπόσχεσή μου και τής έγραφα εθδς μόλις βρήκα πένα και χαρτί: «Αγαπητή μου Πέγκου, έφτασα καλά. Το Μπαρκή του άρεσαν τα γλυκά ποδ φτιάει. Φιλιά στη μαϊμιά. Σε φιλω, Δάδου.»)

Όσο ήμου εξαντλημένος από τα τόσα περιστατικά. Ξαπλώθηκα σε μια ουβέρτα και κοιμήθηκα ως ποδ φτάσαμε στο Γιάρμουθ. Το Γιάρμουθ μου

φάνηκε τώρα τόσο διαφορετικό, στο ξενοδοχείο όπου σταθήκαμε, ώστε άμέσως έχασα τήν έλπίδα ότι θάβλεπα εκεί τον κ. Πέγκου με το Χάμ και τήν Αίμιλλα.

Τό λεωφορείο ήταν έτοιμο, καθαρό και γυαλισμένο, αλλά δίχως τ' άλογά του, κι' έτσι φυσικά δέν ήταν δυνατό να ξεκινήσει. Αυτό συλλογιζόμου, όταν πρόβαλε μια γυναίκα σ' ένα παράθυρο και μου φώναξε:

— Σεις είστε ο μικρός κύριος, ποδ έρχεται από το Βλίντερστον;

— Ναι, κυρία, τής είπα.

— Τονομά σας;

— Κόππερφελδ.

— Όχι, δέν είναι αυτό. Παράγγειλαν φαγητό για έναν κύριο με όνομα κάπως άλλοιωτικό.

— Μύρτον; είπα εγώ.

— Ναι, Μύρτον. Σεις είστε; Τι σας ήρθέ λοιπόν και μου λέτε Κόππερ και ξέρω γώ! Τι καμώματα είναι αυτά;

Προσπάθησα να τής εξηγήσω το πράγμα, και κείνη χτύπησε το κουδούνι και φώναξε:

— Ούέλλιαμ, δείξε στον κύριο το εστιατόριο!

Άμέσως ήρθε ένα γκαρσόνι, και μόλις με είδε, έδειξε πώς ξαφνιάστηκε ποδ τον άνησυχούσαν για ένα τόσο μικρό υποκείμενο.

Τό εστιατόριο ήταν μια μεγάλη αίθουσα στολισμένη με μεγάλους ζωγραφικούς χάρτες. Μου φαίνεται πώς αν με πετούσαν ξαφνικά στις ξένες χώρες, ποδ εικόνιζαν αυτοί οι χάρτες, δέ θά ήμου τόσο αστασιμένος όσο εκείνη τή στιγμή. Μου φαινόταν πώς ήταν πολύ παράδοχο τό θάρρος μου να τολήσω να καθήσω στην άκρη μιας καρέκλας, τής πρώτης ποδ βρέθηκε κοντά στην πόρτα, κρατώντας άμήχανα τό κασκέτο μου στο χέρι. Κι' όταν ήρθε τό γκαρσόνι κι' έστρωσε στο τραπέζι ένα τραπεζομάντηλο κι' έβαλε μια αλατιέρα — δλ' αυτά μόνο και μόνο για μένα — τότε πιά έγινα κατακόκκινος από ταπεινοφροσύνη.

Μούφερε κοτολέττες και λαχανικά, και κάθησε κι' εκείνος στην άλλη άκρη του τραπέζιού.

Μου ήταν πολύ δύσκολο να χρησιμοποιήσω τό μαχαίρι μου και τό πιηρούνι μου, ή να μη στάξω σάλτσα πάνω μου, όσο καθόταν αντίμου μου τό γκαρσόνι και με κοιτάζε. Όταν έκοψα τή δεύτερη κοτολέττα, μου είπε:

— Έδω είναι μια μύρα για σας. Τή θέλετε;

— Ευχαριστώ, του είπα, Τή θέλω. Τότε έβαλε τή μύρα σ' ένα ποτήρι και τήν κράτησε μπροστά στο παράθυρο για να θαυμάσω τ' όραίο της χρώμα.

— Άλήθεια, είπε, είναι πολλή!

— Είναι πολλή, είπα κι' εγώ χαμογελώντας.

Γιατί μ' άρεσε τώρα ποδ μούδινε θάρρος και μούδινε συντροφιά. Ήταν άνοιχτόκαρδο παιδί κοκκινόμαλλικο, με λαμπρά μάτια. Κρατούσε άκομη ψηλά τό ποτήρι, και μου είπε:

— Ξέρετε, ήταν έδω ένας κύριος... Τόψερ, μήπως τον ξέρετε;

— Όχι, δέν τον ξέρω.

— Λοιπόν αυτός έφαγε χτές έδω και ζήτησ' ένα ποτήρι απ' αυτή τή μύρα.

Εγώ του είπα να μην τήν πιη, μα εκείνος τήν ήθελε καλά και σώνει, τήν ήπιε κι' έμεινε ξερός στη στιγμή. Είναι, βλέπετε, πολύ δυνατή. Εγώ λέω πως πρέπει να τήν απαγορεύσει ή αστυνομία.

Εγώ τρώμαξα απ' αυτή τήν ιστορία και του είπα ότι προτιμούσα να πιω ένα ποτήρι σκέτο νερό.

— Ναι, αλλά ξέρετε, είπε τό γκαρσόνι, έδω τ' άφεντικά δέ θέλουν ν' άφίνουν οι πελάτες ό,τι παράγγελλουν. Τους κακοφαίνεται και θυμώνουν. Εγώ όμως για να σας βγάλω από τή δυσκολία, θά τήν πιω τή μύρα, γιατί τήν έχω συνηθίσει και δέ με πειράζει. Η συνηθεια, βλέπετε, είναι τό πάν. Θέλετε;

Του είπα ότι αν τήν έπινε, θά μούδινε μεγάλη χάρη — άρκεί να μη τον βλάψη. Κι' άληθινά, όταν τον είδα να ρίχνη τό κεφάλι πίσω και να τήν πιη μονορούφι, ανατρίχασα με τή σκέψη ότι μπορούσε κείνη τή στιγμή να πέση ξερός, σαν τον κύριο Τόψερ. Άλλά ετυχώς δέν τον πειράζε διόλου. Άπεναντίας μου φάνηκε ύστερα ποδ εδδιάθετος.

— Και τί τρώμε τώρα έχει; ρώτησε βάζοντας τό πιηρούνι του στο πιάτο μου.

— Κοτολέττες, είπα.

— Νά με πάρη ή εύχη του Θεού! Δέν ήξερα πώς είναι κοτολέττες. Είναι, ξέρετε, τό μόνο φαΐ ποδ μπορεί να εξουδετερώσει τον κίνδυνο από τή μύρα.

Πήρε με τόνα χέρι μια κοτολέττα, με άλλο μια πατάτα, και τόφαγε με όρεξη, ενώ εγώ τον κοιτάζα ευχαριστημένος. Ύστερα πήρε κι' άλλη, κι' άλλη, κι' δ-τάν τις τελειώσαμε, μούφερε μια πουτίγκα.

— Τι γλυκό ειγ' αυτό; μου είπε ύστερα γλείφοντας τα χείλια του.

— Πουτίγκα! είπα εγώ.

— Ά, πουτίγκα! Πουτίγκα με φρούτο; — Ναι.

— Μά ξέρετε, ή πουτίγκα-φρούτο είναι τό αγαπημένο μου γλύκισμα. Τι σύμπτωση ε; Έμπρός, να ιδούμε, ποιος θά κάνη γρηγορότερα!

Φυσικά, αυτός έκαμε γρηγορότερα, γιατί τό κουτάλι του ήταν πολύ μεγαλύτερο από τό κουτάλι μου, ή όρεξή του πολύ μεγαλύτερη από τήν όρεξή μου, κι' ή οβελτσούνη του πολύ μεγαλύτερη από τή οβελτσούνη μου.

Αφού κάναμε έτσι τή γνωριμία μας, του ζήτησα πέννα και χαρτί κι' έγραφα εκείνα τα δυο λόγια στην Πέγκου.

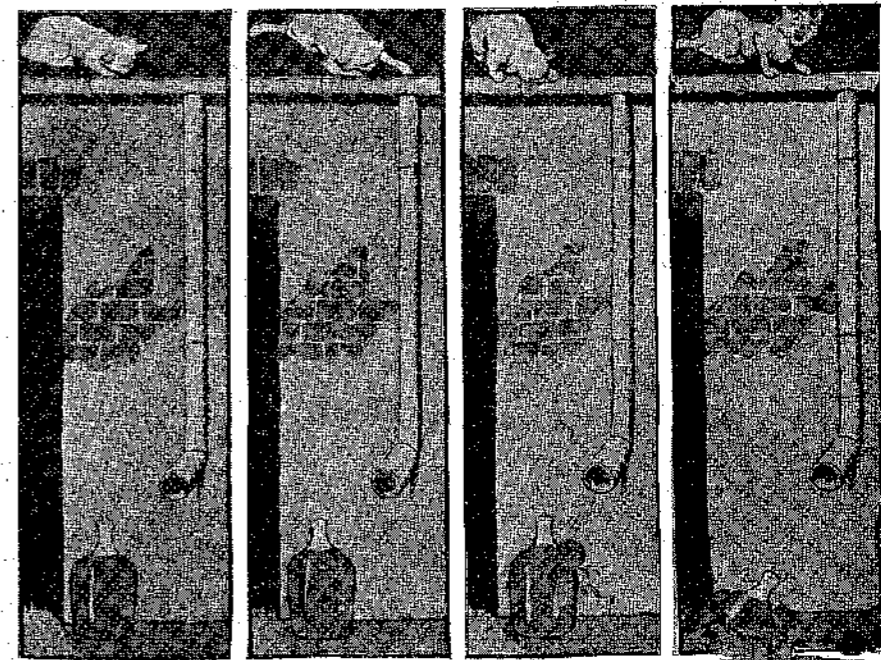
ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΕΝΟΣ ΓΑΤΟΥ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

5.

Είχα ξεθυμάνει μ' αυτά ποδ έκαμα του μάριμα-Γιάννη και, να σας πω τήν άλήθεια, δέν έσκόπευα να τον εκδικηθώ περισσότερο. Άλλά μια μέρα πάλι μου παρουσιάστηκε μια έκτακτη ευκαιρία ποδ δέ θέλησα να τήν αφήσω να χαθί.

Τριγύριζα στην αυλή του ξενοδοχείου του — πράγμα ποδ τόκανα συχνά, για να βρίσκω τίποτε αποραγούδια... Έκει, χάμω, είδα μια μεγάλη μπουκάλια με λάδι, ποδ ο ξενοδόχος ο,τι τόχε αγοράσει κι' ακριβοπληρώσει. Η μπουκάλια αυτή ήταν αφημένη κοντά στον τόχο, σ' ένα μέρος όπου κατέβαινε από τή σκεπή του μαγειριού μια πολύ μακρυνά μετάλλινη ύδρορροή (ρονιά τή λένε οι χωριά-

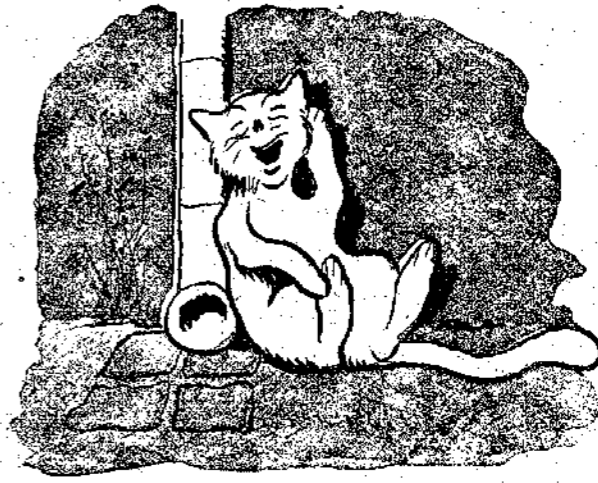

τες). Και τό στόμο απ' αυτή τή σωλήνα άγγιζε σχεδόν τό πλευρό τής μπουκάλιας.

Συνήθισα από μικρός να βλέπω, να προσέχω, να παρατηρώ τα πάντα. Άλλοτε όλοι οι έξυπνοι γάτοι κάνουν τό ίδιο. Βλέποντας λοιπόν τή μπουκάλια με τό λάδι τόσο κοντά στο στόμο τής ύδρορροής, συλλογίσθηκα: «Για φαντάσου αν έπιανε τώρα μια μεγάλη, σαγδαία βροχή! Τό νερό θά πετιόταν με όρμη από τή σωλήνα, θά χτυπούσε τή μπουκάλια, θά τήν έσπινε κάτω, ή μπουκάλια θάσπαζε κι' ο μάριμα-Γιάννης θάχανε τό λάδι του. Έ, θά του άξιζε, αφού με τό λάδι αυτό θά μαγειρεύει γάτους!...»

Αυτά συλλογιζόμου, όταν άξαφνα με μυρίστηκε ο Μούργος, ο σκύλος του ξενοδοχείου, και πετάχτηκε στην αυλή να με κυνηγήσει. Εγώ δέ χάνω καιρό και, σκαρφιλάροντας από τήν ύδρορροή, μια και δυο βρίσκομαι πάνω στη σκεπή.

Άσφαλισμένος εκεί, κάθησα κι' άρχισα πάλι να κοιτάζω γύρω μου. Νά, σε μίαν άκρη τής σκεπής, κοντά στο πεζουλάκι, μια τρύπα για να πέφτη τό νερό τής βροχής μέσα στην ύδρορροή κι' από κεί να χύνεται στην αυλή... Νά και μια ξύλινη μπάλα, από κάποιο παιχνίδι, πεταμένη βέβαια και ξεχασμένη εκεί απ' τα παιδιά...

Ύστερα με ρώτησε ποδ πήγαίνα. — Κοντά στο Λονδίνο, του είπα. Αυτό ήξερα όλο-όλο.

— Άλήθεια! Τι φοβερό! Έκαμε με τό ποδ άπελιπυμένο ύφος του κόσμου.

— Και γιατί; τον ρώτησα.

— Άχ, Θεέ μου, είναι ακριβώς τό σχολείο όπου έσπασαν τα πλευρά ενός παιδιού. Δυο πλευρά!... Ήταν μικρό, πάνω-κάτω — για να ιδούμε, σείς πόσω χρονά είστε;

— Όχι και μισό.

— Ακριβώς τόσο ήταν κι' εκείνο! Όχι τήν ήταν όταν το έσπασαν τόνα πλευρό; όχτώ και μισό, όταν το έσπασαν τέτταλο. Και πεί το κακόμοιρο!

Εγώ δέ μπόρεσα διόλου να κρύψω τήν ταραχή μου, και ρώτησα πώς του έσπασαν τα πλευρά.

— Απ' τό πολύ ξόλο, μου είπε.

Ετυχώς χτύπησε ή σάλπιγγα του άμαξά, ειδοποιώντας τους ταξιδιώτες να νέθουν στις θέσεις τους. Σηκώθηκα κι' εγώ και ρώτησα εάν έπρεπε να πληρώσω τίποτε.

— Ένα χαρτί έπιστολής, μου είπε. Έχετε αγοράσει ποτέ χαρτί έπιστολής;

— Όχι.

— Ξέρετε είναι ακριβό, γιατί πληρώνει πολύ φόρο: τρεις πόννες.

(Ακολουθεί)

Ο ΓΕΡΟΣ

Είμαι ο πιο γέρος μέσα στο χωριό μας. Μ' άκόμα νοιώθω δύναμη μεγάλη, δύναμη στην ψυχή μου, σαν πλατάνι. Όπου γερά κι' όλο δροσίζει κόσμο. Κάπου από τήν πλατύφυλλη σιά του... Τό ίδιο κι' εγώ χαρίζω στα παιδιά μου, στ' άγγόνια, στα δισέγγονα, τή Σκέψη, τή Γνώση όπου μούδιναν ή Πείρα... Τους λέω τα παραμύθια κάθε βράδυ, και γύρω στη φωτιά μου μαζεμένα. Μ' άκούνε και σά τα μάτια με κοιτάζουν. Μ' δλάνοιχτα τ' αυτιά τους και τό στόμα. Τους λέω για κάποιο Δράκοντα μεγάλο, ποδ θέλησε τον κόσμο να νικήση. Πολέμησεν, έσκότωσε, έσκοτώθη... Κανείς δέν τον λυπήθηκε, κανένας. Τό Δράκοντα, γιατί έφαγε μια νύχτα Όγδοντα κοπαλιές όσαν τα κρίνα, κι' οι μάννες τους κουράστηκαν να κλαίνε. Και κλαίνε και τ' άγγόνια μου τα ίδια. Άλήθεια σαν να λέν τα παραμύθια!... Ήμουνα κι' εγώ πρώτα παλληκάρι. Και πήγαίνα στους κάμπους, στα χωράφια, και θέριζα, κι' αλάτιζα, κι' ο ιδρώτας χυνότανε βροχή στο μέτωπό μου... Κι' ή μάνα μου φιλούσε τον ιδρώτα. Και, γιατί σου, μου φωνάσε, δουλευτή μου! Τής σκόρπιζα λουλούδια στα μαλλιά της. Κι' άφθονα στην κοδιά της τα φλουριά μου. Μόλις εύχες ψιθύριζε τό στόμα. Τής μάννας τής γλυκειάς για τό παιδί της!

Τά χρονά πάνε, πέρασαν τα νιάτα. Τώρα είμαι γέρος μέσα στο χωριό μας, 'Ο γεροντότερος απ' όλους, παραμύθια διηγούμαι στα έγγονάκια μου και πάω, τήν προσοχή να κάνω στο Θεό μου. «Νύχτα καλή, παιδιά μου, σας αφήνω...» «Καλή ψυχή, παππούλη, Καληνύχτα!» «Η εύχη μου να ναι πάντοτε μαζί σας!»

MARIA ΦΑΛΑΓΓΑ

Και τότε μου ήρθε η μεγάλη ιδέα: «Αν, συλλογίστηκα, σπρώξω τη μπάλα ως την τρύπα του νερού, τί θα γίνει; Η μπάλα θα κατακυλιέται μέσα στη σωλήνα, θα φτάσει ως κάτω στο στόμιο, θα πεταχτεί απ' εκεί με ορμή, θα χτυπήσει τη μπουκάλια στο πλευρό και... Α, μα θα είναι πολύ άστειο! Για, να ιδούμε!»

Σκύβω πρώτα απ' το πεζουλάκι και βλέπω πως η μπουκάλια με το λάδι είναι ακόμα στη θέση της. Ξεπειτα πλησιάζω τη μπάλα, την ξεκινώ με τα χέρια μου και τη διευθύνω ίσια στην τρύπα. Η μπάλα πέφτει μέσα. Γοργόρη! άκουω έναν κρότο. Η μπάλα κατακυλιέται τώρα μέσα στην υδροσφή. Ξανασκύβω απ' το πεζουλάκι και περιμένω το αποτέλεσμα...

Και νά το, σέ μιὰ στιγμή όπως τὸ φαντάστηκα: Η μπάλα φτάνει ως κάτω, πεπετάει από το στόμιο της υδροσφής, βραίσει τη μπουκάλια στο πλευρό, τη σπάζει χάμω, τη σπάζει, και το λάδι, το ακριβό λάδι του μπαρμπα-Γιάννη, πλημμυρίζει τις πλάκες της αυλής.

Ξεκαρδίζομαι από τα γέλια. Μα δεν του άξιζε κι' αυτό το παιχνίδι του μπόγια των γατών; «Ας κάμη πάλι σιβέ!»

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Η ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΙΑ

(Κατά τον Ε. Α. Ροε)

Κρυπτογράφημα λέγεται ένα κείμενο γραμμένο με τέτοιο τρόπο, ώστε να μη μπορεί να διαβαστεί παρά μόνο από εκείνον που το γράφει κι' από εκείνον για τον όποιον προορίζεται.

Όσο πιο δύσκολα θα καθόρθωνε ένας τρίτος να το διαβάσει, τόσο πιο επιτυχημένο πρέπει να θεωρηθεί το κρυπτογράφημα. Κι' επειδή σχεδόν πάντα υπάρχουν οι τρίτοι, που θέλουν για πολλούς λόγους και προσπαθούν να διαβάσουν ένα κρυπτογράφημα που ανταλλάσσουν δυο άτομα, γι' αυτό έχουν εφευρεθεί και χίλιοι δυο έξυπνοι κι' απροσδόκητοι τρόποι και μηχανισμοί κρυπτογραφικών, ίκανοί να κλειπίσουν και τον πιο ύπομονετικό μελετητή, που θα πολεμούσε να τα διαβάσει και να «σπάσει το κλειδί τους», καθώς λένε, δηλαδή να βρει το αλφάβητό τους.

Οι περισσότεροι από τους αναγνώστες της «Διαπλάσεως» έχουν κάποια εξάσκηση σ' αυτό το είδος της ασχολίας και ξέρουν πως γίνεται και πως διαβάζεται (πως ντισκρίπεται, κατά την ξενοφωνή εκφραση) ένα κρυπτογραφικό. Ώστόσο κάποιο ενδιαφέρον θα νοιώσουν πάντα να διαβάσουν μια μικρή συλλογή από τρόπους γραφής κρυπτογραφικών, που την έχει κάνει ο μεγάλος αμερικανός συγγραφέας Ε. Α. Ροε, ο συγγραφέας του «Χρυσοκάραβου», που έλοι θυμάστε την περιφημη ιστορία του με το κρυπτογραφικό.

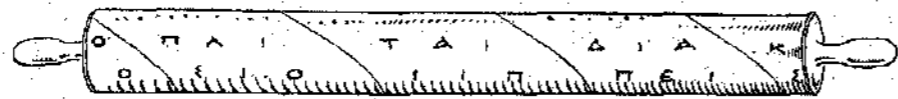
Φαίνεται λοιπόν ότι η ανάγκη της ανταλλαγής κρυπτογραφικών είναι πολύ αρχαία. Ο αρχαιότερος τρόπος για να διαβασθεί μια επιστολή ή μια παραγγελία από ένα πρόσωπο σ' άλλο, χωρίς κίνδυνο να διαβαστεί από αδιάκριτους τρίτους, ήταν ο εξής: Σφύριζαν το κεφάλι ενός σκλάβου κι' απάνω εκεί έγραφαν, οτι ήθελαν, με ούσια που δεν έβγαφε. Ύστερα άφιναν τα μαλλιά του σκλάβου να μεγαλώσουν, και τότε τον έστελναν

στον παραλήπτη. Αυτός ξύριζε πάλι το σκλάβο και διάβαζε στο κεφάλι του την επιστολή!

Αυτό βέβαια δεν είναι κυριολεκτικά ένα κρυπτογραφικό, ωστόσο εκπληρούσε τον ίδιο σκοπό.

Γνωστότερος και τελειότερος αρχαίος τρόπος ήταν η «σκυτάλη», που τη χρησιμοποιούσαν στη Σπάρτη. Σκυτάλη είναι ένας κύλινδρος και κομμένος από ξύλο.

Έφτιαχναν δυο τέτοιους κυλίνδρους με το ίδιο ακριβώς μέγεθος, κι' έπερνε τον έναν μαζί του ο στρατηγός που ξεκινούσε για την έκστρατεία, και τον άλλον τον κρατούσαν οι «έφοροι», οι ανώτατοι άρχοντες της Σπάρτης. Αν τώρα ο στρατηγός ή οι έφοροι είχαν να στείλουν κάμια παραγγελία, έπερναν μια στενή λωρίδα από περγαμνή, την τύλιγαν γύρω στον κύλινδρο πλαγιαστά, ώστε οι δυο πλάγιες άκρες της περγαμνής να εγγίζονται ίσα-ίσα ή μια την άλλη, κι' ύστερα έγραφαν απάνω στην περγαμνή, με διεύθυνση παράλληλη προς το μήκος του κυλίνδρου. Ξετύλιγαν την περγαμνή και την έστελναν μ' έναν άγγελιοφόρο. Αν στον δρόμο έπερνε στα χέρια των έχθρων, δε θα μπορούσαν να διαβάσουν τις φράσεις τις γραμμένες κομματιαστά πάνω σ' αυτή, παρά μόνον αν είχαν έναν κύλινδρο έμοιο με τη σκυτάλη και τύλιγαν απάνω την περγαμνή με τον ίδιο τρόπο. —πράγμα που μόνο οι στρατηγοί μπορούσαν να το κάμουν.

Σχ. 1.—Περγαμνή τυλιγμένη στη σκυτάλη. Σχ. 2.—Η περγαμνή άφου ξετυλιχθεί. Το κείμενο της είναι το ακόλουθο: «Οπλίται διακόσιοι, ίππεις πεντακόσιοι, και τοξόται χίλιοι».

«Αλλ' ως έλθουμε στη σημερινή εποχή. Μπορεί να δεχθώ κανείς κατ' αρχήν, ότι ένα κρυπτογράφημα που τ' συνθέτει ή ανθρώπινη επινόηση, δεν μπορεί παρά να το διαβάσει πάλι ή ανθρώπινη επινόηση. Μόνον που άλλος θα κουραστή λιγότερο κι' άλλος περισσότερο, αναλόγως με μίαν ειδική ικανότητα, την «ικανότητα αναλύσεως» που έχει καθένας.

Ας υποθέσουμε ότι δυο άτομα έχουν ανάγκη να επικοινωνήσουν με τρόπο κρυφό από τους άλλους, για πολύ ή για λίγον καιρό, και μάλιστα, για σοβαρές υποθέσεις, έμπορικές λ. χ. ή άλλες. (Και δεν πρέπει, φυσικά, να νομίζετε ότι τα κρυπτογραφικά χρησιμοποιούν για διασκέδαση. Κάθε άλλο. Είναι γεστό ότι ή διπλωματική αλληλογραφία γίνεται με κρυπτογραφήματα, κι' ότι ειδικές υπηρεσίες σ' όλα τα κράτη ασχολούνται με το διάβασμα των κρυπτογραφημάτων). Τα δυο άτομα λοιπόν αυτά δεν έχουν ιδέα από κρυπτογραφία. Η πρώτη τους σκέψη σίγουρα θα είναι να μεταχειρισθούν το ω για α, το ψ για β, το χ για γ, το φ για δ κτλ., ακολουθώντας την αντίστροφη σειρά του αλφάβητου ως εξής:

α β γ δ ε ζ η θ ι κ λ μ
ω ψ χ φ υ τ σ ρ π κτλ.

Επειδή όμως αυτό το υποτιμούνται ως πολύ φανερό, πέρνουν έναν άλλο τρόπο, πιο σύνθετο. Κόβουν στη μέση το αλφάβητο και γράφουν τα δώδεκα πρώτα γράμματα πάνω από τα δώδεκα τελευταία:

α β γ δ ε ζ η θ ι κ λ μ
ν ξ ο π ρ σ τ υ φ χ ψ ω

Κι' έτσι θα μεταχειριστούν το ν για α, το ξ για β, το ο για γ και καθεξής (Νυτανφ=Αθήναι).

Μα επειδή κι' αυτό είναι αρκετά δμαλό, ώστε εύκολα ίσως θα το μαντεύσουν οι τρίτοι, αποφασίζουν και κάνουν έν' αλφάβητο στην τύχη, λ. χ.:

τ δ α θ β γ δ ε ζ η θ ι κ λ μ
π ρ σ τ υ φ χ ψ ω

και καθεξής, ως που να εξαντλήσουν και τα είκοσιτέσσερα γράμματα. Μα ί-

ως ένα γράμμα γραμμένο όχι με ψηφία του αλφάβητου, αλλά με άλλα σημάδια, θα φαινόταν ίσως ανεξιχνίαστο σάν ιερογλυφικό. Καταστρώνουν λοιπόν το ακόλουθο αλφάβητο:

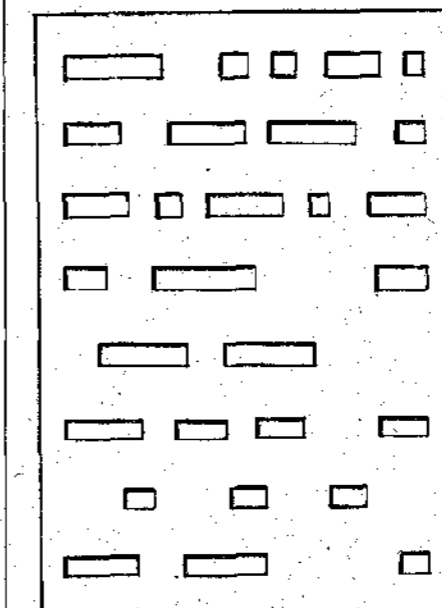
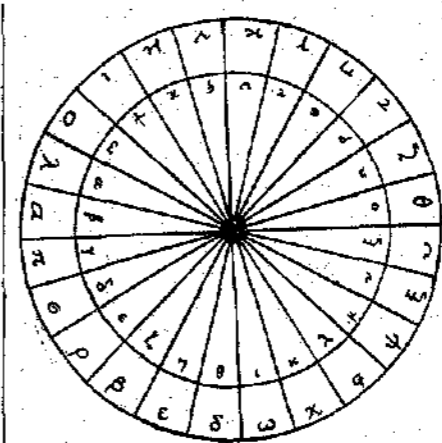
τ δ α = ;
τ δ β = !
τ δ γ = =
τ δ δ = >
τ δ ε = < κτλ.

Μα κι' ένα κρυπτογράφημα γραμμένο με τέτοια σημάδια, δεν είναι καθόλου δυσκολότερο. κι' ως φαίνεται, από έν' άλλο γραμμένο με ψηφία του αλφάβητου. Κι' έτσι οι δυο φίλοι, θέλοντας να εξασφαλίσουν έν' ανεξάντλητο αριθμό από κρυπτογραφικά αλφάβητα που να μη μπορεί κανείς να τα μαντέψει εύκολα, καταφεύγουν στον ακόλουθο έξυπνο τρόπο:

Πέρνουν δυο κυκλικά χαρτόνια, το ε να μεγαλύτερο από τ' άλλο, και χαρακώνουν απάνω στο καθένα είκοσιτέσσερις ακτίνες (όλοι ξέρετε ότι ακτίνη είναι ή εθθεία, που αρχίζει από το κέντρο ενός κύκλου και τελειώνει στην περιφέρεια), σε τρόπο ώστε να σχηματισθούν είκοσιτέσσερις «τομείς» (ξέρετε πάλι ότι τομείς είναι το μέρος ενός κύκλου, που περικλείεται από δυο ακτίνες κι' από ένα τμήμα της περιφέρειας που λέγεται τόξο). Πέρνουν τώρα τον ένα κύκλο και γράφουν σε κάθε τομέα κι' από ένα γράμμα του αλφάβητου, χωρίς να κρατούν τη σειρά. Πέρνουν ύστερα τον άλλο κύκλο, τον πιο μικρό, και γράφουν σε κάθε τομέα κι' από ένα γράμμα του αλφάβητου, κρατώντας τη σειρά: α β γ δ ε κλπ. Τρυπούν στο κέντρο και τους δυο κύκλους και περνούν στα δυο κέντρα έναν άξονα, λ. χ. ένα καρπί.

Έτσι οι δυο κύκλοι βρίσκονται ο ένας πάνω στον άλλον, κι' επειδή δ' από κάτω είναι πιο μεγάλος, φυσικά εξέχουν οι γύρω-γύρω σε τρόπο ώστε να φαίνονται τα γράμματα που είναι γραμμένα σε κάθε τομέα. Θα παρατηρήσουν τότε ότι κάθε γραμμα του μικρού κύκλου αντιστοιχεί σ' ένα γράμμα του μεγάλου κύκλου. Κρατούν σ' αυτή τη θέση τους δυο κύκλους κι' έχουν έτοιμο ένα κρυπτογραφικό αλφάβητο για να γράφουν το γράμμα τους. Γυρίζουν τόσο-δά τον απάνω τον κύκλο, σε τρόπο που ν' αλλάξει ή αντιστοιχία των γραμμάτων, κι' εύθως έχουν ένα νέο κρυπτογραφικό αλφάβητο. Κι' αυτό γίνεται κάθε φορά που δ' απάνω ή δ' κάτω κύκλος θα γυρίσουν λιγάκι και θ' αλλάξουν θέση.

Φυσικά, ίδιους πανομοιότυπους κύκλους πρέπει να έχουν κι' οι δυο μπροστά τους. Και κάθε φορά που αρχίζει ο ένας το γράμμα του, πρέπει να σημειώσει απάνω-άπάνω δυο συνθηματικά γράμματα, λ. χ. απ, που σημαίνουν ότι το αλφάβητο είναι καιωμένο σε τέτοια θέση των

Σχ. 3.—Οι δύο κύκλοι. — Σχ. 4.—Η κάρτα με τα παραθυράκια.

κύκλων, ώστε το α του απάνω (του μικρού) αντιστοιχεί με το π του κάτω (του μεγάλου). Ο παραλήπτης θα τοποθετήσει κι' αυτός τους κύκλους του ώστε το α να βρεθεί αντίκρυ στο π, κι' εύκολάτα θα διαβάσει το κρυπτογραφικό.

Αρκετά συνειθισμένος τρόπος κρυπτογραφικής αλληλογραφίας είναι κι' ο ακόλουθος: Πέρνουμε μια κάρτα ή ένα ψιλδ χαρτονάκι, στο μέγεθος ενός συνειθισμένου χαρτιού επιστολής, και το κόβουμε μ' ένα ξυραφάκι ή ένα λεπτό ψαλλιδάκι, ώστε να σχηματίσουμε μικρούλα διακένα, είδος «παραθυράκια», διαφόρου μεγέθους. Όταν θέλουμε να γράψουμε ένα γράμμα μυστικό, βάζουμε το τρίτιο αυτό χαρτονάκι απάνω στην κόλλα και γράφουμε το κείμενο της επιστολής μας μέσ' από τα διακένα του χαρτονιού, πηδώντας τα άκρφα μέρη. Σηκώνουμε ύστερα το χαρτόνι κι' ή επιστολή μας είναι γραμμένη κομματιαστά, με τις φράσεις και τις λέξεις σπαρμένες ακανόνιστα πάνω στο χαρτί. Πάνουμε τότε και παραγεμίζουμε τα κενά που με-

σολαθούν με άλλες λέξεις και φράσεις, που συγχίζουν έντελώς το νόημα, ώστε ένας που δεν ξέρει το μυστικό μας, δε μπορεί να καταλάβει γρύ απ' αυτό το γράμμα. Ο φίλος μας όμως, που θα το λάβει, εφοδιασμένος κι' αυτός μ' ένα χαρτόνι κομμένο ακριβώς κατά τον ίδιο τρόπο, δεν έχει παρά να το βάλει απάνω και να διαβάσει τα κομμάτια του κειμένου, που αντίστοιχούν στα «παραθυράκια» του χαρτονιού και που αποτελούν σωστό το κείμενο της επιστολής μας.

Άλλος τρόπος. Στέλνετε σ' ένα φίλο σας μερικά κάρτ ποστάλ, τρία ή τέσσερα. Τ' αριθμείτε στην απάνω άκρη από 1 έως 4. Κάθε γράφετε στο ύπ' αριθμόν 1 το πρώτο γράμμα της επιστολής σας, στο ύπ' αριθ. 2 το δεύτερο, στο ύπ' αριθ. 3 το τρίτο, στο ύπ' αριθ. 4 το τέταρτο. Ύστερα πάλι στο ύπ' αρ. 1 το πέμπτο, στο ύπ' αριθ. 2 το έκτο και καθεξής. Ο φίλος σας πρέπει να ξέρει τη μέθοδο και θα το διαβάσει άμέσως. Ένας τρίτος όμως θα το καταλάβει δυσκολάτα.

Τέλος, ένας απλός κι' άφαιος τρόπος ν' αλληλογραφήσετε κρυπτογραφικά είναι ο ακόλουθος: Πρέπει να χέτε, και σεις κι' ο φίλος σας, από ένα αντίτυπο ενός βιβλίου της ίδιας έκδόσεως. Ας πουμε λ. χ. πώς δυο συνδρομητά της «Διαπλάσεως» έχουν κι' οι δυο τον τόμο του 1930. Μπορούν ν' αλληλογραφούν με τη βοήθεια του τόμου αυτού, κατά την εξής μέθοδο: Γράφει ο ένας μια επιστολή που αρχίζει έτσι: «121-α-3-12.» Αυτό θα πη: «Σελίς 121, στήλη πρώτη, σειρά τρίτη, το δωδέκατο γράμμα.» Ανοίγουμε τον τόμο μας και, σύμφωνα μ' αυτή την παραπομπή, βρίσκουμε λ. χ. το γράμμα α. Παρακάτω: «... 300-γ 15 2.» Ανοίγουμε στην σελ. 300, βρίσκουμε το δεύτερο γράμμα της δεκάτης πέμπτης σειράς, της τρίτης στήλης: είναι γ. Παρακάτω πάλι: «121-α 3-12.» Είναι, όπως είδαμε, το α. Έτσι σχηματίζουμε τις λέξεις: «Αγαπητέ μου... κλπ.» Είναι μια κρυπτογραφική αλληλογραφία πολύ εύκολη και πολύ διασκεδαστική. Έννοείται ότι κανείς άλλος δε θα διαβάσει τα γράμματα μας, γιατί δε θα ξέρει ποιο βιβλίο έχουμε συμφωνήσει να χρησιμοποιήσουμε. Έννοείται ακόμη, ότι αν συμφωνήσουμε να χρησιμοποιήσουμε ένα βιβλίο, που ή σελίδα του δεν είναι χωρισμένη σε στήλες, ή παραπομπή θα είναι απλούστερη, με τρεις μόνο αριθμούς: της σελίδας, του στίχου και του ψηφίου.

Αυτοί είναι οι πιο ενδιαφέροντες τρόποι να συνθέσετε ένα κρυπτογραφικό. Τώρα, όσο για τους τρόπους να λύσετε ένα ξένο κρυπτογραφικό, —ά, αυτοί είναι άπειροι και εξαρτώνται από την επινοητικότητα του καθενός. Πάντως μερικές γενικές οδηγίες βρίσκει κανείς στο «Χρυσοκάραβο».

Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΑΝΝΕΤΑΣ

Δέν είχε ακόμη καλά-καλά ξεημερώσει. Έδω και κει μερικά άστέρια τρεμολάμπανε στόν ουρανό. Ο άέρας φυσούσε παγωμένος. Η Άννέτα άνοιξε τη μακαλίνα, ανέθηκε τά φαγωμένα σκαλοπάτια και στάθηκε στην ξύλινη έξω πορτα. Τό σκυλι έτρεξε κοντά της χαρούμενο πηδούσε και την έγλειψε. Στο σπίτι ήταν ήσυχια. Τόξερε πως θάταν δλοι στην έκκλησιά. Έσπρωξε την πόρτα και μπήκε στην αυλή. Τό σκυλι την ακολουθούσε. Πήγε στην τρύπα που βάζανε τό κλειδι, τό βρήκε, ξεκλείδωσε και μπήκε στη μακρούά σάλα. Μέσα ήταν ακόμα νύχτα. Από τό κουφωτό παράθυρο που βάζανε τις εικόνες, μέσα από τη χασειδένια κουρτίνα, τό καντηλάκι έχυνε λίγο φώς. Ξεχώρησε τό μικρό ραφι φορωμένο Χριστόφι, τό τραπέζι, με τό καλό τραπεζομάνδηλο τις φρεσκοσιδερωμένες κουρτίνας...

Τό παλιό τραπέζι έτριξε ξαφνικά και τό καντηλι τσίριξε δυνατά άνεβοκατεβίζοντας τη φλόγα του... Η Άννέτα φοβήθηκε. Έκλεισε γρήγορα την πόρτα, πήρε τό μογαλάκι της από χάμω, και μπήκε στο δίπλανό καμαράκι. Κάθισε πάνω σ' ένα μπαούλο που ήταν εκεί στη γωνιά, τρέμοντας από τό κρύο. Έξω δ άέρας φυσούσε δυνατά και τράνταζε τό μικρό κλεισμένο παραθυράκι...

Η καρμπάνα της έκκλησιάς χτυπούσε τώρα δυνατά. Ο άέρας που φυσούσε την έκανε νακούγεται σαν να χτυπούσαν πολλές μαζί. Σημέρωσε Χριστούγεννα. Η Άννέτα συμαζεούτηκε πάνω στο σεντούκι, αγάλιασε τά γόνατά της με τά χέρια της, κι άρχισε να κλαίη... Τό σκυλι μούγκριζε έξω στην αυλή ή καρμπάνα χτυπούσε ακόμα πιο δυνατά κι' αυτή φοβόταν δλομόναχη μέσα στο σπίτι τέτοια μέρα. Φοβόταν και τη μητέρα της που θά γύριζε σε λίγο από την έκκλησιά... Πώς νάθγαινε μπροστά της, τί να της έλεγε;... "Άχ, γιατί να μην άκούση τότε που της τάλεγε;... Γιατί να φύγη;..."

Πόσος καιρός είχε περάσει που έφυγε, γεμάτη χαρά, τυλιγμένη στο σαλάκι της, με τό μικρό της μογαλάκι... Πήγαινε να δουλέψη και κείνη, σαν τόσες άλλες που είχαν φύγει απ' τό χωριό και γυρίζανε ύστερα άγνωριστες.

Θά γύριζε και κείνη μια μέρα σαν κι' αυτές καλοντυμένη, με λεπτά δικά της πιά, και θά την κοιτάζανε κι' αυτήν οι άλλες, οι πιο μικρές, με ζήλεια...

Θάθγαζε πιά αυτό τό έλατζαδένιο φουστάνι που της έκανε ή μάνα της, δά θάδοσε πιά τά πρόδρατα, και δά θά μάζευε πιά καφέλες από τό βουνό.

Κι' έκλαιγε πικρά τώρα καθώς θυμόταν τά λόγια που της είπε ή μητέρα της σαν έφυγε: "Άντε να φας τό ξένο

ψωμί, για να ίδης ύστερα πόσο γλυκό είναι τό δικό μας". Ένας μήνας δέν είχε περάσει, και γύριζε όμοια όπως είχε φύγει, κι' έμπαινε σαν την κλέφτρα στο σπίτι τους μια τέτοια μέρα, την ώρα που δλοι ήταν στην έκκλησιά και γιόρταζαν καλοντυμένοι και χαρούμενοι. Κι' αυτή τί είχε κάνει; Δέν είχε μούτρα να βγή πιά στο χωριό, και να ζητήσει συχώρηση από τη μάνα της, που τόσο την είχε βρασιώσει για να φύγει...

"Ω, αν μπορούσε νάλεγε στη μητέρα της τί κλάμμα έκανε δλο αυτό τόν καιρό για κείνη, για τό σπιτάκι τους, εκεί μακρούά, άνάμεσα στους ξέγους που κανείς δέν την άγαπούσε αν μπορούσε να της πη τί τράβηξε για να γυρίση δλομόναχη, την τρομάρα της απόψε που περπατούσε άξήμερωτα ακόμα, αν μπορούσε να της πη πόσο είχε μετανοήσει που δέν την είχε άκούσει, ίσως να μπορούσε και κείνη να τη συχωρέση..."

Κι' αυτή ήξερε πιά τί άξιζε τό σπιτάκι τους, τό φτωχό, τό μαύρο τό γλυκό ψωμάκι τους, και τά τρεξίματα στα ρουμάνια...

Είχε πιά φωτίσει καλά έξω και ή Άννέτα, κουβαριασμένη στο σεντούκι της, έκλαψε ακόμα πικρά...

... Βήματα άκουστήκανε στην αυλή. Γνώρισε την περπατησιά της μάνας της που γύριζε πάντα από νωρίς εκείνη, για να έτοιμάσαν τό σπίτι για τους ξένους που θάρχόνταν να χαϊρετήσουν...

Πετάχτηκε, άρπαξε τό μογαλάκι της και χύθηκε κάτω από τό κρεβάτι.

"Η μητέρα της βρήκε την πόρτα άνοιχτή και τρώμαξε... Ποιος μπήκε μέσα, αφού δλοι αυτοί λείπανε; Πήγε στο μαγειριό, στο σταύλο, στις κίμαρες, και ξαναγύρισε στη σάλα παραξεναμένη. Άρχισε να συγυρίζη μουρμουρίζοντας. "Ηρθε δυο φορές στο καμαράκι που ήταν ή Άννέτα, πήρε ποτήρια και ξαναγύρισε στη σάλα... Η Άννέτα, κάτω από τό κρεβάτι, τ' άκουγε δλα αυτά, κι' έτρεμε σαν τό πουλι. Κι' όμως τώρα έπρεπε να βγή, τώρα που ήταν οι δυο τους στο σπίτι, που κι' αν την έδερενε κι' αν την σκότωνε ακόμα, δά θάταν κι' άλλος μπροστά..."

— Καλή σου ώρα παιδάκι μου! άκούστηκε! ή μάνα της νάναστενάζει από μέσα.

Για ποιόν τάλεγε; γι' αυτήν; μα δέν έλειπε κι' άλλος από τό σπίτι! Την άγαπούσε λοιπόν ακόμα, την είχε συχωρέσει... "Άς την έδερενε τώρα, άς την έδερενε, φτάνει που την άγαπούσε ακόμα λιγάκι..."

Βγήκε σιγά σιγά από τό κρεβάτι. Κρατούσε σφιχτά και τό μογαλάκι της. Πήγε νάνοιξει σιγά την πόρτα μα αυτή έτριξε δυνατά... Η μάνα της γύρισε άπότομα.

— Χριστός και Παναγιά! Έκανε καθώς την είδε.

Η Άννέτα έπεσε στα γόνατα. — Μαννούλα-μου, συχώρεσε μου, συχώρα με... δέν μπόρεσα να κάνω στα ξένα...

Κι' άρχισε να κλαίει δυνατά...

ΑΙΜΙΛΙΑ ΠΕΤΡΑΚΗ

ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΙ ΤΟΥ ΤΕΜΠΛΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ από JULBS CHANCEL

— Συνέχεια από τό προηγούμενο —

Άφηρημένη, κοίταζε μπροστά της, προς τη διεύθυνση που είχε πάρει δ Σιμόν με τη γυναίκα του, και χοντρα δάκρυα έτρεχαν στα μάγουλά της.

Στό τέλος αποφάσισε να μπη στο μαγαλάκι όπου, δ Νικόλας άδιαφορώντας όπως πάντα για δλα τά έξωτερικά γεγονότα, χτυπούσε με δύναμη τό τακούνι μιας μπόττας Σφυρίζοντας δλοένα τη Μασσαλιώτιδα παρακολουθούσε με την άκρη του ματιού του την αδελφούλα του, που καθιστή σε μια γωνιά, εξακολουθούσε να δνειρεύεται τόν μικρό φυλακισμένο του Τέμπλου.

Σε λίγο δ Νικόλας αποφάσισε να διακόψη τη σιωπή του.

— "Ε, Νανέττα, έκανε, παρατώντας τό παπούτσι που διόρθωνε και κοιτάζοντας την αδελφή του τρυφερά. "Ε, λοιπόν; Δέν έχεις πιά νου για τά λουλούδια σου; Για κοίταξε, οι βιολέττες σου έγειαυαν τό κεφάλι.

— "Άλλο τώρα έχω να κάνω παρά

να σκοτίζομαι για τά λουλούδια, είπε ή Νανέττα σηκώνοντας τους ώμους.

Ο Νικόλας σηκώθηκε και, αφήνοντας τη δουλειά του, πήγε κοντά στην αδελφή του.

— "Ω, ώ, την δεσποινίδα, είπε μ' ένα παιγιδιάρικο τόνο. Είναι μήπως ή άναχώρηση του Σιμόν που σάς φέρνει σε τέτοια άπελπισία;

— Ξέρεις πολδ καλά δτι δέν είναι αυτός δ λόγος! άπάντησε ή Νανέττα.

Ο Νικόλας κούνησε τό κεφάλι του. — "Επιμένεις λοιπόν ακόμα στην ιδέα σου, να ίδης καλά και σώνει τό Δελφίνο;

— "Α, ναι, αδελφούλη μου, έκανε ή Νανέττα αποφασισμένη πιά να μιλήση και ευτυχισμένη που θά μπορούσε να ξελαφρώση την καρδούλα της. Ναι, ναι, τώρα περισσότερο από κάθε άλλη φορά θέλω να πλησιάσω τό μικρό Δελφίνο.

Από την ώρα που είδα τη δυστυχισμένη του μητέρα άπάνω στο φρικτό εκείνο κάρρο, από την ώρα που είδα τη βασίλισσα να ψάχνη να με βρη μέσα στον

κόσμο, όταν της πέταξα τά λουλούδια μου, και να με κοιτάζη με τά ώραια της γαλανά μάτια, από τότε φαι-

"Οι γείτονες κοίταζαν με μεγάλη περιέργεια ένα χριστομάζι..." (Σελ. 54, στ. γ')

νεται πως έχω κάποια άποστολή να εντελέσω, πως είμαι προωρισμένη να βοηθήσω τό Δελφίνο... μου φαίνεται πως ή ματιά εκείνη της μητέρας του με πρόσταζε, με έκτευε να θυσιάσω για χάρη του!

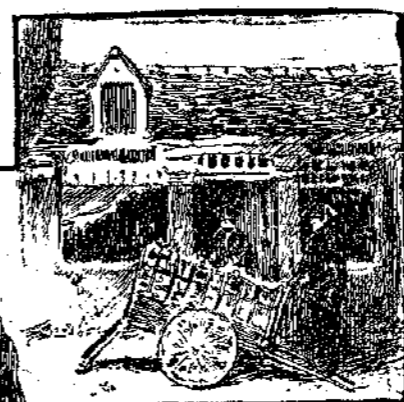
— "Όλα αυτά είναι κολακώθια! την έκοψε δ Νικόλας προσπαθώντας να δείξη ειρωνικό ύφος. Τι είδους βοήθεια μπορεί να δώση ένα κορίτσι δώδεκα χρονών σαν και σένα, στο πριγκηπόπουλο αυτό που είναι κλεισμένο πίσω από τέτοιους χοντρούς τάχους; Κι' έπειτα, συμπέρανε, έλες αυτές οι δουλειές έχουν σχέση με την πολιτική και ή πολιτική δέν έγδιαφέρει τά παιδιά.

Η Νανέττα άκρανακτισμένη χιούπησε με την μικρή γραδιά της τό τραπέζι, έτσι που τά εργαλεία δλα τραντάχθηκαν.

— "Α, έτσι νομίζεις του λόγου σου; είπε. Η πολιτική δέν έγδιαφέρει τά παιδιά; "Ε, λοιπόν, δέν είναι παιδι και δ Δελφίνος, που έξ αίτίας της πολιτικής περνάει τόσα βάσανα από τόν έλεεινό εκείνο τό Σιμόν;

— "Οχι δά, οχι δά, έκανε δ Νικόλας, προσπαθώντας να ήσυχάση κάπως την αδελφή του. Ο Σιμόν δέν είναι και τόσο κικδς όσο φαίνεται. Δε σου λέω, στην άρχη, για να κήνη φιγούρα, θά τόν εκομεταχειρίζεται κάπως τό Δελφίνο σου. Μα σε λίγον καιρό θά βαρεθη και τότε πιά θά τόν αφήση ήσυχο.

— Μα δέν τόν άκουσες λοιπόν πρω-

ξέσπασε σε άτέλειωτους λυγμούς. Ο Νικόλας, βλέποντας τη μεγάλη αυτή θλίψη, δέν έμίλησε πιά. Μα ωστόσο, καθώς κοίταζε την αδελφή του, που σωριασμένη σε μια καρέκλα έκλαιγε άπαρηγόρητα, άρχισε κι' αυτός να σκέπτεται.

— Σίγουρα, έλεγε από μέσα του, της αδελφής μου της έχει κολλήσει αυτή ή ιδέα, και τίποτα δέν μπορεί να της τη βγάλη απ' τό μυαλό της. Πρέπει να τη βοηθήσουμε να επιτύχη αυτό που ζητάει. Θέλει καλά και σώνει να ίδη τόν Δελφίνο, που είναι κλεισμένος μέσ' στη φυλακή και φυλάγεται απ' αυτό τό κτηνος τόν Σιμόν και από τόσους άλλους φρουρούς! Σίγουρα δέν θάναί και τόσο εύκολο για να φτάση κανείς ίσαμε τό κελλι του. Μα όταν θέλει κανείς ένα πράγμα, τό καταφέρνει πάντοτε.

Ο μικρός μπαλωματής έμεινε σκεπτικός λίγα λεπτά ακόμη, έπειτα ξαφνικά τό πρόσωπό του φωτίστηκε, και πηγαίνοντας κοντά στη Νανέττα, της είπε γελαστός.

— Τι θάλεγε, αδελφούλα, αν τά κατάφερα να ίδης τό Δελφίνο σου;

Η Νανέττα σηκωσε τό κεφάλι της.

— "Ω, Νικόλα, αν μου τό πετύχαινες στ' άλλθεια αυτό τό πράγμα, θά μ' έκανες πο' ο ευτυχισμένη!

Κι' έπειτα πρόσθεσε με δυσπιστία:

— Μα οχι, είναι αδύνατο, τό ξέρω πολδ καλά. Τό παιδι του βασιλιά είναι γερά φυλαγμένο.

— Μπά, έκανε δ Νικόλας, θά δοκι-

"Η νοικοκυρά ξεκίνησε τραβώντας τό άμαξάκι..." (Σελ. 55, στ. γ')

μάσουμε! Τίποτα δέν είν' αδύνατο!... Έπηρεασμένη από την αίσιοδοξία που έδειχνε δ αδελφός της κι' έχοντας πεποιθήση στη σύνεσή του, ή Νανέττα έπεσε στον λαμό του παρηγορημένη έντελώς.

— "Αλήθεια; του είπε. Θά τό κάνης; "Άχ, τί ευτυχισμένη που είμαι! Ναι, μα πώς;

— Αυτό είναι δική μου δουλειά, αδελφούλα, άποκρίθηκε δ Νικόλας με σοβαρό ύφος. Έχω έγώ τους σκοπούς μου. Μή με ρωτάς τίποτε. Όταν φθάση ή στιγμή, θά σε είδοποήσω.

Και κάθε φορά που ή Νανέττα, περιέργη να μάθη «ποιοι ήταν οι σκοποι που είχε δ αδελφός της» τόν ρωτούσε πώς θά κατάφερα να φθάση ως τόν Δελφίνο, έπαιρνε πάντοτε την ίδια απάντηση:

— Ξέρω έγώ τί θά κάνω!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

«Για δυο δεκάδες μ' έγγίστε!»

Τό άλλο πρωί, αντίθετα απ' τη συνήθειά του, δ Νικόλας δέν ήρθε να έγκατασταθη νωρίς-νωρίς στο εργαστήρι του.

Έπιασε και πρόρεσε τά πιο ώραια ρούχα του, αυτά που είχε αγοράσει από έναν παλατζή λίγες μέρες πρωύτερα με τά λεπτά που είχε κερδίσει μοναχός του. Τό κοστούμι αυτό άπαρτιζόταν από ένα πανταλόνι, κάπως πολδ μεγάλο, τσόχινο σταχτί, κι' από μια ρεδιγκότα μπλέ, που αυτή γι' άντάλλαγμα του έρχότανε στενή. Οι λευκές

βαμπιακέρυ του κάλτσες και τὰ φρεσκομαλωμένα του παπούτσια συμπληρώνων τὴν «στολή» αὐτή, πού ὁ μικρός καιμπούργς φύλαγε μονάχα γιὰ τίς ἐξαιρετικά μεγάλες περιουσίας.

Ἀφοῦ ἐθαύμασε στὸ σπασιμένο καθρεφτάκι του, τὴν ὡραιότητα τῆς τουαλέτας του, ὁ Νικόλας κρέμασε πίσω ἀπὸ τὸ τῆλο τῆς βιτρίνας μιὰ ἐπιγραφή, ὅπου εἶχε γράψει μὲ τὴν ὡραϊότερη καλλιγραφία του:

Τὸ κατάστημα θὰ μείνῃ κλειστόν μέχρι τῆς 1 μ. μ.

Ὑστερα, καθὼς ἀκούσε τὰ ἐλαφρὰ βήματα τῆς Νανέττας πού ἀκούγονταν νὰ κατεβῆ τὴ σκάλα, ὁ Νικόλας πέρασε ἀπὸ τὴ μισοκλειστὴ πόρτα καὶ βγήκε στὸ δρόμο, ἐλπίζοντας ὅτι ἡ ἀδελφὴ του δὲν τὸν εἶχε ἴδελ.

Μὰ ἂν ὁ Νικόλας ἦταν πονηρός, ἡ Νανέττα ἔμεινε ἵσως περιεργη.

Μόλις διάβασε τὴν ἐπιγραφή πού εἶχε κρεμάσει ὁ ἀδελφός της, κατάλαβε ἀμέσως ὅτι ἡ προικὴ αὐτὴ ἐξοδος θὰ εἶχε δίχως ἄλλο κάποια σχέση μὲ τοὺς περιφημοὺς ἐκεῖνοὺς «σκοποὺς» του, γιὰ τοὺς ὁποίους δὲν εἶχε θελήσει νὰ τῆς

πῆ οὕτε λέξη. — Ἐννοία του, καὶ θὰ μάθω ἐγὼ πὺ πᾶν, εἶπε μὲ πείσμα.

Γρήγορα-γρήγορα ἐτρέξε στὸ παράθυρο κι' εἶδε τὸν Νικόλα, πού ἐκεῖνη τὴ στιγμή ἔστριβε ἀπὸ τὴ γωνιά τῆς τρίτης παρόδου.

ὑπολογίζοντας λοιπὸν ὅτι ἡ ἀπόσταση αὐτὴ ἦταν ἀρκετὴ γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ παρακολούθησῃ τὸν ἀδελφὸ της χωρὶς νὰ προκαλέσῃ τὴν προσοχὴ του, πετάχθηκε ἐξω ἀπὸ τὸ μαγαζί κι' ἄρχισε νὰ τρέχῃ ἀπὸ πίσω του.

Πήγαινε τοῖχο-τοῖχο, καὶ θὰ τὸν ἔφθανε ἂν ἤθελε νὰ τρέξῃ. Μὰ ἐβράδυνε ξεπίτηδες τὸ βῆμα της ὥστε νὰ βρισκεται πάντα στὴν ἴδια ἀπόσταση ἀπὸ τὸν ἀδελφὸ της, καὶ πρόσχε ὥστε νὰ μὴν τὸν χάσῃ ἀπὸ τὰ μάτια της.

Περπατώντας ἔτσι, παρατηροῦσε ὅτι κάμποσες καλὲς νοικοκυράδες, πού εἶχαν βγεῖ ἐξω χωρὶς γιὰ τὰ φῶνια τους, ἐβρίσκοντο ἕνα βλέμμα ὀκτιοῦ στὴν παρρηγοιωμένη ράχη τοῦ μικροῦ αὐτοῦ βιαστικού, πού τὸ ἐξυπνο καὶ συμπαθητικὸ του προσωπίκι τὸς εἶχε κάνει στὴν ἀρχὴ τόσο καλὴ ἐντύπωση.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΑΣ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ὑπὸ ANATOLE FRANCE

B

ΧΟΡΟΣ ΜΕ ΜΑΣΚΕΣ

Ἔλατε νὰ ἰδῆτε ἀγόρια πού εἶναι στρατηλάτες, καὶ κορίτσια πού εἶναι ἡρωίδες. Νὰ ἰδῆτε βοσκοπούλες μὲ τριανταφυλλένιες γυρλάντες στὴ φούστα, καὶ βοσκόπουλα μὲ ροῦχα ἀπὸ σατέν καὶ

χορέφουν ὄλοι μαζὶ. Τὶ ὠραῖα πράγματα πού εἶναι ἕνας χορὸς μὲ μασκαράτες, καὶ τί εὐχάριστο νὰ γίνετα κανεὶς γιὰ μιὰ ὦρα ἐνδοξὸς βασιλιάς καὶ διάσημη πριγκίπισσα! Εἶναι πολὺ βολικὸ. Δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ κάμῃ κανεὶς οὕτε νὰ πῆ ἕνα εἰσὶ ὀποχρεωμένοι νὰ λέν καὶ νὰ κά-

κορδέλλες τυλιγμένες στὴν ἀγκλίτσα τους. Ὡ, τί ὠραῖα καὶ τί ἀσπρὰ πού θὰ εἶναι τὰ πρόβατα! Νὰ ἰδῆτε τὸ Μέγα Ἀλέξανδρον, τὸν Ἀχιλλεῖα καὶ τὸν Ἐκτορα, τὸν Ἀντίπα καὶ τὴν Μερὸπη. Νὰ ἰδῆτε Σουλτάνες καὶ Ἀρλεκίνοὺς καὶ Πιερρότους.

Ἐχουν ἔρθει ἀπ' ἕλες τίς γωνιὲς τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ρώμης, ἔχουν ἔρθει ἀπὸ τίς χώρες τῶν παραμυθιῶν, γιὰ νὰ

νοῦν οἱ βασιλιάδες καὶ τὰ βασιλόπουλα.

Βλέπετε, ἂν χρειάζονταν, μαζὶ μὲ τὸ κοστοῦμι, νάχη κανεὶς καὶ τὴν καρδιά ἑνὸς ἥρωα, δὲ θὰ ἦταν πολὺ διςκολεδαιστικός. Οἱ ἥρωες ὑποφέρουν, οἱ καρδιῆς τους ξεσχίζονται ἀπὸ μύριους πόνους, καὶ τὴ δόξα τους τὴ χριστοῦν μόνο καὶ μόνο στίς δυστυχίες τους. Ἄν εἶχαν ζῆσει εὐτυχισμένοι, κανεὶς δὲν θὰ τοὺς ἤξερε. Ἡ Μερὸπη δὲ θ' ἀγαποῦσε βέ-

βαία τοὺς χοροὺς κι' ὁ Ἐκτορας σκοτῆθηκε τόσο θλιβερά, πολέμωντας γιὰ τὴν δυστυχισμένην του πατρίδα.

Ἔτσι εἶναι! Ἡ δόξα πληρώνεται ἀκριβά, ἀκόμα κι' ἡ δόξα τοῦ Ἀρλεκίνου. Γιατὶ κι' ὁ Ἀρλεκίνος ἦταν κατεργάρης κι' ὑπόφερε πολλὰς τιμωρίες.

Ἐνῷ, ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά, εἶναι τόσο εὐχάριστο γάναι κανεὶς ἕνα εὐτυχισμένο ἀγοράκι ἢ κοριτσάκι, καὶ νὰ παρασαινῇ ἐνὰ ἡρωϊκὸ πρόσωπο! Γι' αὐτὸ εὐχαριστεῖται κανεὶς τόσο νὰ φορῇ ἕνα λαμπρὸ κοστοῦμι ἱστορικοῦ προσώπου. Μόνο νὰ τὸ φορῇ, τοῦ φαίνεται πὺς εἶναι γενοαῖος. Καὶ ἰδέστε τί ὠραῖα πού φοροῦν τὰ φτερά καὶ τὰ στολίδια τους.

Κι' ἔλα τὰ παιδιὰ ἔχουν ὄμως τόσο περῆσαν καὶ τόσο χαριτωμένα, πού νομίζει κανεὶς ἀληθινὰ πὺς βλέπει τίς χάρες τοῦ παιδοῦ καλοῦ καιροῦ.

Στὴν ἐξέδρα, στὸ μέρος πού δὲ φαίνεται, οἱ μουσικοὶ, λυπημένοι καὶ καλόβολοι, κουρντίζοντὰ βιολιὰ τους. Ἔνα μεγάλο μουσικὸ βιβλίον εἶν' ἀνοχτὸ πᾶνω στὸ ἀναλόγιό τους. Τώρα θάρχισῃ μιὰ ὠραῖα καντριλλία. Μὲ τοὺς πρώτους ἤχους, οἱ μικροὶ μας ἥρωες θ' ἀρχίσουν τὸ χορὸ.

(Ἀκολουθεῖ τὸ Γ')

KIMON BAKIANS

Κάτω ἀπὸ κληματαριά, φορημένη μὲ σταφύλια, μι' Ἀλεπίθ καθότανε καὶ ξεβοσκωνότανε. Κι' ἔλε καὶ παρμιὰ:

— «Ἐί καὶ νάχι δυὸ πὸ καὶ χεῖλια! Νάτανε πὺδ χαυιηλά!

Ἔ τι γλῶσσες! Ἔ τι πρᾶμα! Ἔ! μωρὸ, σταφύλια θάμα!» καὶ ἐρογλυφοτάνε. Μὰ δὲ μπόρεσε νὰ τὰ φτάσῃ κι' ἔτσι πήγαινε νὰ οκίσῃ ν' ἔκλαιγε τὰ χάλια της. Τὴ θεωρεῖ μιὰ ἄλλη ἐκεῖ Ἀλεπού παραιοτὴ, καὶ τῆς λέει λαχταριστὰ, μὲ τὰ μάτια της γασίδες:

— «Εἶδες, κομπάριστά μου, εἶδες;» Κι' ἡ Μαριὸ τῆς ἀπαντᾷ, κι' ἐρωσαν τὰ σάλια της:

— «Μπά, καίμενη!... εἶν' ἀγνοῦριδες!»

(Ἀπὸ τὸ νέο βιβλίον «Παραμῦθια κατὰ τὸν Αἰσῶπον»)

TAKHE KONTOS

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Η ΚΑΛΟΣΥΝΗ

Στὰ δάχτυλά της δὲ φορεῖ, σὰν πρώτα, δαχτυλίδια. Στὰ μπάσια της καὶ στὸ λαμπρὸ Βραχιόλια καὶ καθένα!

Κι' αὐτὰ πού τὴν ἐγέμιζαν ἄλλες φορές στολίδια ἔχουν χαθεῖ, δὲν ἔμεινε οὕτε γιὰ δαῖγμα ἕνα.

Μὰ ἐκεῖνα τὰ κοσμήματα, τ' ἀγοραστὰ, τὰ πλάνα, δὲν ἄφιναν νὰ ξεχρῆθῃ. Τὸ φῶς πού κώρα χύνει:

Ἐκεῖνα μὲ τὴ λάμψη τους τὴν ἐδειχναν σουλιτάνα. Κ' ἐμπόδιζαν στὰ μάτια της Νὰ λάμψῃ ἡ καλοσύνη.

Τώρα πτωχὴ, στὰ ροῦχα της, πού μόνον τὰ ἐτοιμάζει, δὲν φέγγουν τὰ κεντήματα, δὲν λάμπει τὸ μεταξί!

Καὶ σκέπτεται, καθὼς πολὺ μὲ θλίψη τὰ κοιτάζει. Πλῆθ' ἡ ζωὴ ἀπὸ μιὰ στιγμή στὴν ἄλλη ἔχει ἀλλάξει.

Καὶ σκέπτεται μονάχῃ της: «Μ' ἦναι κακὸ ἀγέρα. Τώρα πού δὲκα πέταξαν, τί μούχει τᾶχα μείνει;

Τώρα πού ὁ πλοῦτος πέταξε, τὰ μεγαλεῖα πέρα;» Κι' ἀκούει κάπου μιὰ φωνή: «Σοὺ μένει ἡ καλοσύνη».

Ἀγγὴ Ρόδου

ΠΑΙΔΙΚΗ ΧΑΡΑ

Ἐτροφογόριζε ὁ Μίμης ἀμήλινα μὲς στὸ δωμάτιο. Ἔνα μικρὸ, ξανθὸ ἀγγελόιδι ὡς πέντε χρονῶν, μὲ δύο ἄθωα μικροῦλκα γυλιάρια ματάκια. Φαινόταν πὺς καὶ ἤθελε νὰ πῆ τοῦ μεγάλου τοῦ ἀδελφοῦ πού ἐδιδάζετο στὸ παράθυρο τὴν ἐφημερίδα. Ἐπι τέλους ἐκεῖνος τέλειωσε τὸ διάβασμά του, πέταξε τὴν ἐφημερίδα ἀσὸ τραπέζι καὶ κοίταξε τρυφερὰ τὸ Μίμη. Νὰ ἡ εὐκαιρία. Ὁ Μίμης προχώρησε μὲ θαυμαστικὸ ὄφρος, τὸν τράβηξε ἀπ' τὸ σακκάκι ἐπιτακτικὰ καὶ τοῦσε:

— «Ἐλα, Τάχη... Πάμε νὰ σοὺ δείξω.

Τὸν τράβηξε ἐκεῖ στὸ διπλανὸ δωμάτιο καὶ ἐστάθηκε παρῆφανα μπρὸς σὲ μιὰ κασόνια. Ἐκοίταξε ὁ Τάκης χαμογελώντας. Τὶ ἦταν; Δὲν κατάλαβε τίποτε. Ἐξάφια μὴ λήθαι μνημόνεο στὴς φοιμητὴς τῆς κασόνιας. Κἀτι παρᾶξενα πολυλόγωμα χαρτιᾶ, καὶ μιὰ τραπίτσια. Ὡς μὲση, παραμμένα σὰ χάντρες σὲ μιὰ κλωστή κρεμασμένη στὰ μνημόνεο γυλιάρια.

— Τι εἶν' αὐτό; ρώτησε παρῶνα.

Κορδῶθηκε ὁ Μίμης καὶ μ' ἐπύσφες μελαγχολικὰς στιγμὰς τοῦ

Παλουσιδικοῦ! Δὲν εἶν' ὁ φάλο;

Ἐγέλασε ἀκράτητα ὁ Τάκης. Καὶ τοῦτε τρυφερὰ κι' ἀπρόσεκτα:

— Μά, Μιμάκη, Μιμάκη, τί ἀνοήσιες εἶν' αὐτὲς;

Ἀδιάφορα ὕστερα ἐτραβήξε στὸ γραφεῖο, πήρε ἕνα βιβλίον καὶ τὸ ἄνοιξε. Ἐάφνου, ἀθέλητα τὸ μάτι του ἀντίκρουσε τὸ Μίμη. Μὰ ἕνα Μίμη ἀλλαγμένο: τὸ αἶθριο προσωπίκι εἶχε σκυθρωπάσει μονομιὰς. Στ' ἄθωα ματάκια πρόβαλε ἕνα μικροῦλι δάκρυ, ἔτοιμο νὰ πέσῃ...

Ἐκεῖνος μὲ πικρὰ τὴν κασόνια, τὰ χερὰκια του, τραμῦμενα ἀλαφρὰ, ἔκομαν τίς κλωστὲς καὶ τὰ χερῖνα πακουσιτάκια κύλησαν σὲ πᾶτωμα. Ἀφοῦ ἐκοίταξε περιλῦτα καὶ μὲ σπουδαμὲνὸ τὸ κατὰ χεῖλάκι δυὸ λεπτὰ τὴν καταστροφή, ἀποτραβήχτηκε ἀμύλητος καὶ σκυθρωπὸς σὲ μιὰ γωνίτσια, κι' ἔμεινε ἀκίνητος. Ὁ Τάκης δὲν τοῦ μὴλησε γιὰ νὰ ἰδῇ τί θ' ἐπαίνει. Μὰ ἀσυναίσθητα ἀποροφῆθηκε ἀπ' τὸ διάβασμα καὶ τὸν ἐξέχευσε.

Ὄταν ἀπὸ κάμποση ὦρα τὸν ξαναθυμῆθηκε γύρισε στὴ γωνιά νὰ ἰδῇ. Τίποτε. Ὁ Μίμης εἶχε φύγει.

— Τὸ καιρένο, πὺς τὸ πίκρανα, σκέπηθη. Ποὺς ἔχει πού θὰ κλαίῃ τώρα...

Ἔνα ἀργυρόχο, ἀξένοιαστο παιδιάτικο γέλιο τοῦκοψε τὴ σκέψη.

— Ὁ Μιμάκης! ψιθύρισε παρᾶξενεμένος κι' ὄκυψε ἀπὸ τὸ παρᾶθυρο νὰ ἰδῇ στὴν ἀσλή. Τὶ θάμα! Ὁ Μίμης καρβαλιευμένος ἀπάνω σὲ δυὸ κερδέλες, τραβοῦσε δυὸ σκοινιά καὶ φάναξε δυνατὰ:

— Ντὲ... ντὲ... Ἔ, Τάκη, δὲς τὸ ἀλογό μου τί ὄμορφο πού εἶναι!

Ποητευμένος ἀπ' τὴν παιδικὴν χαρὰ πού ἀνήγει στὸ ἄθωο προσωπίκι, ἀπάντησε αὐτῇ τῇ φορᾷ προσεχτικὰ:

— Ναι, Μιμάκη, ναι. Ὁμορφο σὰν ἕνα τὸν ἴδιο.

Ἦντο Ἀδελφεῖτες

ΠΑΛΙΟΙ ΣΚΟΠΟΙ

Quand songe l'heure Je me souviens Des jours anciens Et je pleure.

Δὲν ἔρχαν κανεὶς εὐκολα τὰ ὄμορφα μονοπάτια τῆς ζωῆς του. Μονοπάτια πού σ' ὀδηγοῦνε σὲ μέρη ὄνειρωμένα, πού σὲ κάνουν γιὰ μιὰ στιγμή νὰ ξεχνῆς τὴν πίκρα τῆς ζωῆς, ν' ἀφήνῃς τὸ νοῦ σου νὰ ταξειδεύῃ, τὴν ψυχὴ σου, τὴ φαντασία σου νὰ χάνεται σὲ γαλιάριας χάρες ὄνειρωμα μακρινῶν. Ναι, δὲν ἔρχαν κανεὶς εὐκολα ἄθωα, σφεσυγίζοντ' στὴν μήνην σου, ἀπορηγίζοντ' γύρω σου ἀπαλά, οἱ μακροὺς μελαγχολικὰς στιγμὰς τοῦ

σούρουκου. Καὶ περνοῦν οἱ ἀνάμνησις μιὰ μιὰ ἀργὰ, καὶ κοιτίζουν ἕλες ἐξορκιστὰ τὸ νοσταλγικὸ πρόσωπό σου, γιὰ νὰ χαθοῦν καὶ πάλι μέσα στὴν κρυφὴ σκονισμένη μὲ κνεμένη γωνιά τῆς ψυχῆς σου.

Ὅσο καὶ ἂν τὸ μέλλον ξανοίγεται μπρὸσά μας φωτερό, ὅσο καὶ ἂν τὰ μάτια μας ἀγναντεύουν σὲ νέους ὁρίζοντες, σὲ καινοῦργια ἀσημασμένα ἀσρογιάλια, πάντοτε, πάντα μὲ νοσταλγία ἀναπολοῦμε καλὴς εὐτυχισμένους μέρες, κίποιους παλιὺς καιροὺς, καὶ σιγοκλαίει ἄθωα ἡ ψυχὴ μας γιὰ τὸ γοργόφτερο πέρασμά τους.

Μὰς ἔρεσει νὰ θυμόμαστε τὰ περσιμένα, ὅσο καὶ ἂν ἐμπνοῦν πόνους παλιούς, πού μέσα μας κοιμποῦνται.

Μυρετζα

ΓΡΑΜΜΑ

Σήμερα κλείνει, ἀγαπημένη μου, ἕνας χρόνος ἀπ' τὴν ἡμέρα πού μιμένα στίς καλόγριες, ὅπου περῶσαμε μαζί τόσο καλά. Σήμερα θὰ κάνω ἕνα ταξίδι μὲ τὸ νοῦ ὡς ἐκεῖ. Ἔ ἀγέβω φοβισμένη καὶ χλωμὴ τὴν κεντρὴν σκάλα καὶ θὰ βρεθῶ μέσα στὸ μεγαλὸ σχολεῖο μὲ τίς ἄγιες εἰκόνες καὶ τίς ἀγαπητὰς καλόγριες. Στὴ μικρὴ μας τάξη, ὅπου θὰ μῶν, ἕνα σωρὸ περιεργα ματάκια θὰ μ' ἐξετάσουν κι' ἡ μιὰ θὰ σκέψῃ στὴν ἄλλη νὰ πῇ: «Εἶναι ἡ καινούργια ἑσωτερικὴ, ἡ καιμένη!» Ἐγὼ κλαίω σιγὰ καὶ σκύβω γιὰ νὰ μὴ μὲ βλέπουν.

Ἐπὶ τέλους χτυπᾷ τὸ κουδούνι γιὰ τὸ διάλειμμα, κι' ἔρχεται ἐπὺν χαροῦμένη μὲ ὄφρος λίγο πρὸστατευτικὸ, νὰ μὲ πάρῃς καλὰ τὰράτσα. Νουὴθα τὴν καρδιά μου λίγο πὺδ ἠουχη τὴν καρδιά σου. Σὲ κοιτᾶω στὰ μάτια καὶ πέρνω θάρρος. Τὸ ἀπόγευμα ἀνεβαίνομε στὴν τάξη γιὰ μελέτη. Ἀρχίζω πάλι νὰ φοβοῦμαι. Μοῦ δίνουν ἕνα παιδιό βιβλίον, μιὰ ζωολογία, νὰ διαβάσω. Ἐνας Ἰνδιάνος φουσκωτός, ζωογραφισμένος μέσα, μὲ κάνει νὰ χάνω τὸ θάρρος μου: τὸν βλέπω ἐμπρὸς μου σὰν θεοῖο φοβερό. Καὶ ἔλα ἀγνωστα, λέξεις ἀκατανόητες. Θεὸ μου, τί θὰ γίνω! Ἐαφινικά, μέσα στὸν ἥλιο πού ἔφρυγε, ἀντίκρουσα τὸ κεφάλι σου. Ἐτρεξα νὰ ζητήσω τὰ φῶτα σου. Πλῆθ' μου φάινεσθε ἕλες σοφές, καὶ πὺς σὰς ἐγλήσω γιὰ τὴ σοφία σου; Ἡ νύχτα κατεβαίνει σιγὰ-σιγὰ στὸ δωμάτιο καὶ τὸ γεμίζει σιέες. Κάπου μαθήτρια φέρνει ἕνα λαμπάκι κι' ἔλες μὲ ζωομᾶστε ἡτραχα γύρω στὴν ἔδρα. Ἐγὼ σκέπτομαι, σκέπτομαι διαρκῶς καὶ ξεχνᾶω πᾶ πού βρισκομαι. Κάτι πέφτει στὰ δάχτυλά μου καὶ μὲ κηαίει. Εἶναι κἀτι δάκρυα πού κυλοῦν βιαστικὰ σὰ νὰ θέλουν νὰ κρυφθοῦν. Ποτὲ δὲν ἐννοίωσα τὸν ἐξαῦτο πού μόνον, πὺδ μικρὸ, μὲ περισσότερη ἀνάγκη γιὰ βοήθεια, γιὰ ἀγάπη. Νόμιζα

πὺς χανοῦμαι, πὺς ἕνα κοματὶ ἀπ' τὴ ζωὴ μου ἔφρυγε, καὶ χωρίζουν ἕλες ἐξορκιστὰ τὸ νοσταλγικὸ πρόσωπό σου, γιὰ νὰ χαθοῦν καὶ πάλι μέσα στὴν κρυφὴ σκονισμένη μὲ κνεμένη γωνιά τῆς ψυχῆς σου.

Δὲν ἔχω πῶσιν ὅρα ἔκλαψε κάποι ἀπ' τίς κουβέρτες, μὲ πήρε ὁ ὕπνος. Μὰ τὴν ἄλλη μέρα ἐξυπνησα ξένοιαστικὰ πιά, ἀφίηοντα πὺδ φύγη μαζί μὲ τὰ δάκρυα πού κύλισαν, δὴν μου ἡ λύπη κι' ἔλες οἱ σκέψεις πού μου θυμίζοντ' ἐτὴ ζωὴ στὸ σῆμα ποῦ...

Ἐλεξ σκοτεινιάσει πειὰ ὄταν γόρσισ ἀπ' τὸ ταξίδι μου, κι' ἕλες δυνατὸς ἀγέρας πήρε τὸς σκέψεις μου μὲ τὰ κελυφᾶ φύλλα τῶν δένδρων.

Με τὴν ἀγάπη μου πάντοτε

Ἀλεξῶ

ΤΟΜΟΡΦΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Γιαγιά, ἀπόψε θέλω, πού πονῶ, σὰν ἄλλοτε κοντὰ σου νάρθω. [πάλι, τὸ παραμῦθι τὸμορφο νὰ πῆς ξανά, ὅπως καὶ πρῶτα ἀγὰλλι. ἀγὰλλι.

«Μικρὴ μου, σὰν θὰ γίνης μαζί σου νὰ περᾶτήσωμε στὴν καλὰ ταράτσα. Νουὴθα τὴν καρδιά μου λίγο πὺδ ἠουχη τὴν καρδιά σου. Σὲ κοιτᾶω στὰ μάτια καὶ πέρνω θάρρος. Τὸ ἀπόγευμα ἀνεβαίνομε στὴν τάξη γιὰ μελέτη. Ἀρχίζω πάλι νὰ φοβοῦμαι. Μοῦ δίνουν ἕνα παιδιό βιβλίον, μιὰ ζωολογία, νὰ διαβάσω. Ἐνας Ἰνδιάνος φουσκωτός, ζωογραφισμένος μέσα, μὲ κάνει νὰ χάνω τὸ θάρρος μου: τὸν βλέπω ἐμπρὸς μου σὰν θεοῖο φοβερό. Καὶ ἔλα ἀγνωστα, λέξεις ἀκατανόητες. Θεὸ μου, τί θὰ γίνω! Ἐαφινικά, μέσα στὸν ἥλιο πού ἔφρυγε, ἀντίκρουσα τὸ κεφάλι σου. Ἐτρεξα νὰ ζητήσω τὰ φῶτα σου. Πλῆθ' μου φάινεσθε ἕλες σοφές, καὶ πὺς σὰς ἐγλήσω γιὰ τὴ σοφία σου; Ἡ νύχτα κατεβαίνει σιγὰ-σιγὰ στὸ δωμάτιο καὶ τὸ γεμίζει σιέες. Κάπου μαθήτρια φέρνει ἕνα λαμπάκι κι' ἔλες μὲ ζωομᾶστε ἡτραχα γύρω στὴν ἔδρα. Ἐγὼ σκέπτομαι, σκέπτομαι διαρκῶς καὶ ξεχνᾶω πᾶ πού βρισκομαι. Κάτι πέφτει στὰ δάχτυλά μου καὶ μὲ κηαίει. Εἶναι κἀτι δάκρυα πού κυλοῦν βιαστικὰ σὰ νὰ θέλουν νὰ κρυφθοῦν. Ποτὲ δὲν ἐννοίωσα τὸν ἐξαῦτο πού μόνον, πὺδ μικρὸ, μὲ περισσότερη ἀνάγκη γιὰ βοήθεια, γιὰ ἀγάπη. Νόμιζα

ὀλόξανθη γενάρια σοντροφιὰ κοντὰ σου θάχεις, πού Χαρὰ [τῇ λένε].

Μὰ ἔχασες, γιαγιά μου, νὰ ποῦ [πῆς, γιὰ κάποια μαυροφόρα πού δὲ [λείπει ποτὲ ἀπὸ τὸ δρόμο τῆς ζωῆς, τὴν ἀδερφῇ τοῦ πόνομας, τῇ [Ἄ ὦ πη.

Ἀπόψε πού πονῶ, σὰν ἄλλοτε, θὰ ἤθελα νὰ βρῶ κοντὰ σου [Ἀήθη, τὰ λόγια σου ξανά ἀκούγοντας, κι' ὡς ξερ' ὅτ' εἶναι ψέμμα. [παραμῦθι.

Ἔρη Ἀπόσου

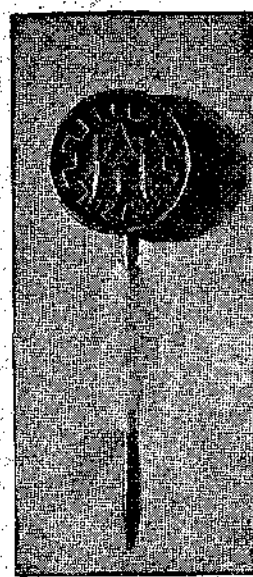
ΕΝΑ ΑΠΟΒΡΑΔΟ

Εἶναι ἕνα γαλήνιο ἀπόβραδο. Μιὰ ἀπέρωντ' ἠουχία χυμῆνη πάνω στὴ φύση, πού τὴν κάνει τόσο γλυκειὰ, τόσο μαγευτικὴ! Ἡ θάλασσα χύνεται ἀπαλά στὴν ἀγκυλιὰ τῆς μαγεμένης γῆς. Τὸ φεγγάρι προσβάλλει μὲ τὸ χλωρὸ πανάριον τοῦ φῶς κι' ἀρχίζει τὸ τραλλὸ τοῦ παιγνιδι μὲ

στην κίνηση θα μπορούσε να λαβαί-
νως μέρος.) **Αζώηρον** (Συλλογή ε-
λληφθ. λυδ. εστ. εν ταξεί.)
Σεφτέρι τής Ηπέριου (ένεια σου,
τίποτα δεν παρέγγω' εχριστώ πολ-
λύ' γράφω μου όταν έχης καιρό.)
Φαίβον (έλαδα, εχχαριστώ για όλα'
τη διούθινοη τής «Φιλοτέλειας» δέν
την έχω τώρα πρόχειρη' ά, πάντε
χροία, όχι' κατά λάθος θα είναι
δέν, μοδ' λές, σε παρακαλώ, τένομα.)
Αθώο Διαβολάνε (τά έλαδα' θα
σοδ πώ άμα τά διαβάσω, με τη σε-
ρά τους.) **Πειρατωτίσαν** (μετά χα-
ράς' το άλλο πού ήθελες δέν ήταν
ελεύθερο.) **Χρήστον Αθ. Σιώνον**
(χαίρω πολύ για τη γνωριμία περι-
μένω άλλο φευδιόμιο.) **Πετροβολιστή**
(και το δικό σου άνα-
τάλληλο' πολιτικά δέν επιτρέπον-
ται.) **Περούα** (οι κληρονόμοι του
μακαρίτη Καζάνη διακηρύει το έρ-
γοσάσια, γι' αυτό βλέπεις άκόμα
στις ταχυγραφίες μου τένομα του.)
Διαβολοκρίτισο (το έστειλα.) **Γα-
σοκούν** (έλαδα τη Συλλογή σου.)
**Ειρηναίαν Καρακώττα, Ρήμαν Π.
Πολιμεροπούλου, Γιάθην Μιζά,
Φωνή Α. Κουτοαλέξη, Δικ Σάνο,
Ζουλέικαν, Ζωήν Διαμο-
πούλου, Ιουδήθ, Ιθώμη, Κά-
ποιον, Νεβέλλαν Δ Βοστανίου,
Βιρίμιον Ρεζάνην, Αιδάν, Κό-
ρην τής Ιθής, Κοσμοκράτορα
κτλ. κτλ.**

**Μ. Η. Νούσιον, Έσοι, Α. Κα-
λαμίδαν, Πασουόπαιδο, Αμαζό-
να του Πόντου, Γαλάτσιαν Δαδα-
καρίδον** (έστειλα).
Είς δος άποσταλας έλαδα μετά
την 6 Ιανουαρίου, θάπανηρω
σε εχχόμιο.

**ΤΟ ΣΗΜΑ
ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»**

Το φορούν τά Διαπλασό-
πούλα κι' οι Διαπλασοπούλες
προς διάκριση κι' άναγνώριση.
Τιμάται δρ. 25. Ταχυδρο-
μικώς δρ. 30.

**ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»
ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΙΝΑ ΜΟΡΦΟΤΙΚΑ
ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ**

- Από τους έν παρεμβάσει κριτικούς,
ό πρώτος είναι το ταχυδρομικώ
του Έσωτερικου και ο δεύτερος
του Έξωτερικου.
- Ο Άγγελος τής Αγάπης, (με 60 εικόνας) δρ. 35' (10 και 12).
 - Η Άδελφούλα μου, μυθι-
στόρημα Γρ. Ξενοπούλου (με 24
εικόνας) δρ. 20. (5, 30 και 7, 50).
 - Η Άπλή ζωή, υπό Άγγέ-
λου Κασιγόνη, δρ. 8 (1 και 2).
 - Η Έπιτυχία εις την ζωήν,
υπό Άγγέλου Κασιγόνη, δρ.
8. (1 και 2).
 - Η Έύτυχία, υπό Άγγέλου
Κασιγόνη, δρ. 8 (1 και 2).
 - Τό Θύμα του Φθόνου, (με
20 εικόνας) δρ. 30. (6 και 9).
 - Μιά φορά κι' έναν καιρό,
Λημιστικά Παραμύθια, Τόμος
Α'. Συλλογή Γεωργίας Ταρ-
σούλη. Αδειοτ δρ. 40. Δεμένο
δρ. 50. (9, 50 και 11, 50).
 - Παιδικά Διηγήματα, ταυ
Rudyard Kipling. Μετάφρα-
σις Κας Ν. Ι. Κ. Δρ. 25 (4, 50
και 6, 50).
 - Παιδικόν Θέατρον, Γρ. Ξε-
νοπούλου, δι' έστας Σχολείων
και Οικογενειών, Α' Τόμος
δρ. 17. (5, 50 και 7, 50). Β'
Τόμος δρ. 17. (5, 50 και 7, 50).
 - Παιδικόν Πνεύμα, (Τομί-
διον, Γ') δρ. 5. (1 και 2).
 - Πόδας ο Νικίον, (με 24 ε-
κόνας) δρ. 30. (7 και 9, 50).
 - Ο Πυρειοκόλης, (με 24 ε-
κόνας) δρ. 30. (6 και 9, 50).
 - Υπέρ Πατρίδος, (με 24 ε-
κόνας) δρ. 30. (7 και 9, 50).
 - Ο Φόνης, έμμετρον διήγη-
μα δρ. 7. (3, 50 και 5, 50).

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΘΕΣΙΑ του νέου 253ου διαγωνισμού
Λύσεων. Αί λύσεις του φυλλαδίου τούτου
είναι δε κατά μέχρι τής 10 Μαρτίου.

- 61. **Αεθλιγριφος**
Τί αισθάνομαι, τί κάνω,
Γιά τον ύψιστο Θεό;
Μοναχά μιά νότα βάνω
Μπροστά σ' έναν άριθμό!
Ανδρακρούα
- 62. **Συλλαβόγριφος**
Γράμμα, νότα, μικρό ζωό,
Τά συγκόλλησα με τέχνη
Κι' είδα πάλι έμπρός μου σβώ
Τόν άρχαιο καλλιτέχνη.
Περιπλοκάς
- 63. **Στοιχειόγριφος**
Σε νησί άπ' τό Αιγαίο
Αυό φωνήεντα παρεβάλλω
Κι' ένα ζωο σου φτιάν' άραίο,
Πολύ σβέλοτο, όχι μεγάλο.
Λευκάτες
- 64. **Μεταγραμματομύθος**
Παίχνεις έναν ποταμό,
Τό λαμό του μόνο άλλάξεις
Κι' εδύς γίνεται έρπετό
Που τό βλέπεις και τρομάξεις.
Χαραυγή

65. **Πυραμίδ**
+
* + *
* * * * *
* * * + * * *

Οριζοντίως, σταυροί και όστε-
ρίσκοι, εκ των άνω : σύμφωνον,
στοιχείον, νήσος, χώρα ελληνική.
Καθέτως οι σταυροί νήσος του
Αιγαίου. Αθηνάια

66. **Επιγραφή**
Σ Ο Ρ Ο Γ
Γ Ο Ρ Η
Ι Ε Σ
Ν Ο
Ο Υ Υ Π Ρ
Ζητείται ή άνάγνωσις.
Κωκινώνετρα

67. **Δικλό Κεφάλι**
Είς τάς κάτωθι λέξεις'νά προ-
στεθ ή ως κεφάλι από έν γράμ-
μα, ώστε να σχηματισθούν άλλ-
λαι τόσαι λέξεις, των οποίων
πάρχηκά νάποτελοδν ερωπαϊκήν
πόλιν :

έλος, εις, δηή, οδς, μέρος
Λόγγριν

68. **Φωνηεντόλιπον εξ Άερω-
στιχόδ**
Τάρχηκά των κάτωθι ζητουμέ-
νων λέξεων άποτελοδν Φωνηεν-
τόλιπον του τύπου :

*** - **** - * * - * - * * *

του όποιου ζητείται ή άνάγνωσις:
Ιερά ό κρόπολις, νόμισμα, μέ-
ρος του ναού, πόλις τής Ιτα-
λίας, φυτόν παράσιτον, Γάλλος
πραγικός, ζών παχύδερονον, Μοΐ-
σα, δικαίος τής Π. Γραφής, ή-
ρος των μηδικών πολέμων, ερ-
γαλείον κοινόν, μεγάλη νήσος τ.
Αιγαίου, Μοίρα, άρχ. ζωγραφος.
Αταλάντη

69. **Μικτόν**
λλ-σφφν-κ-κλδν-ι-αι-ιου-αι-
εας

Διαβατήρικο Πουλι
70. **Γρίφος**
:: ατόν θε ::
'Εκάς! :: καίω δλους ::
Πάνθειν Άβραδάτευ

ΛΥΣΕΙΣ

- των Πνευμ. Άσκησ. του φύλ. 43
- 603. Οιδίπους (οί, δίπους). —
 - 604. Περί-πικέρι. — 605. Άριστε-
ρά-περισσερά. — 606. Ψαρά-Ά-
ραψ.
 - 607. NEMEA ΣΘΕΝΟ ΗΩΣ
Ω Τ Α Ρ Β
Ι Η Η Α Α Β Α Ο
Ρ Ρ Τ Ρ Ι
Ι Ν Ω Α Ι Α Ι Α Α Ρ Ι Ω Ν
 - 608. ΠΡΙΑΜΟΣ (Ραμά, Ιμάς,
άμιος, Μαρία, όμάς, Σιάμ). —
 - 609. ΠΕΝΤΑΘΛΟΝ (Πάσηνς,
Θεμιστολής, ΑΙ Νείας, ΚρίΤον,
Μυσία, Κόρινθος, Πάτροκλος
Έρμιανός, Παρμενίαν). — 610.
Μην είσαι επιλήσιμων (μήν εις ε,
έπί, λ' εις μον).

ΟΙ ΑΛΛΑΞΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ
συνδρομηται παρακαλούνται να
δηλώνουν άμέσως την νέαν των
διεύθυνσιν εις τό γραφεϊον ή
άποστέλλοντες καί δαχμ. 5 διά
την έκτέπωσιν τής νέας τακτίας.
Άλλως δέν εϋθύνόμεθα διά την
άπέλειαν των φυλλαδίων των.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 τά πολύ λίγες με άλλα
στοιχεία δρ. 6. τό έλάχιστον τιμήμα. Πέ-
ραν των 10 λέξεων 60 λεπτά ή λίγες,
με παχία δε στοιχεία λεπτά 70 και με
εφαλίαι δρ. 1. Ο χαριστώ στίχος δρ. 3.
Οι μη συνδρομηται πληρώνουν τά διπλά.
Η προληρωμή είναι άπαραίτητη.

(ΑΑ' - 71)
Πρωτομπαίνοντας στον Διαπλασόμο
άνταλλάσσω κάρτες ήθκοιων με
δους-εσ. Έστειλε: δδς Κολοκοτρώνη δαι-
σθεν 15, Δωροθέαν Παντελίδου, Θεσσαλο-
νίκην. Δαρεφίλα

(ΑΑ' - 72)
Μπλου Ντέβ, λυπημένα πολύ. Στάθη
ένα άδόντονον να έρω τις μήνες, ήθε-
λοκαίτου πού γράφεις. Άρχιέξενιο, λέω
καλύτερα ναράγο για το brevet! Τι ά-
ραίο ταίρι! Κακόμορος Fenelon.
Βιολεττα Δάμπαση, εχχαριστώ, με άδω
σου! ΗΒΗ

(ΑΑ' - 73)
Διαπλασόμωλα, άν τό φευδιόμιο μου
είς γαστάρει, ψηφίστε το.
Γενδελίερα

(ΑΑ' - 74)
Πρωτομπαίνοντας στο Διαπλασόμο
έλληλογραφώ με δίους-εσ και άνταλ-
λάσσω Μ. Μυστικά. Αίς σου: Αντόνιον
Ε. Θεοδορίδην, Μπόλαρη. Χανιά (Κρι-
τής). Κρητικώ Άστέρι

(ΑΑ' - 75)
Μεγάλη Έλλάς, εχχαριστώ, έστειλε.
Κυρά-Φροσύνη, εχχαριστώ για τη
χαρη. Κυρά τής Φαλασσας

(ΑΑ' - 76)
Αποτελείσαστε διαγωνισμού μου (Α'
681) Έβραδέισσαν: Ξανθοδία, Ά-
στρω, Πυρία, Κέρη του Κόκκινου.
ΣΠΙΕΑ

(ΑΑ' - 77)
ΠΑΡΑΜΥΘΙΟΝ, ΞΕΝΟΙΣΤΟ ΑΠΑΧΗΣ, τα
φευδιόμια που στολίχουν τη Διαπλα-
ση. Όλοι στο Δημοφύρισμα!!

(ΑΑ' - 78)
Τριανταφυλλένιο Δάκρυ, έλλάξου-
με ήθελοταύς; Νεώτερο Άδύμα,
ένα γραμμάτιόν σου πώσά δε με εχχα-
ριστώε! ήίμαι ο πρώον Ξενοκώτος Ά-
πάχης. Γράφατε άις: φυλλάδιο 42,
άλλα δια γέννη. Με έλπίζω πάντα.
Χρυσόνεϊρε

(ΑΑ' - 79)
Διαπλασόμωλα ες άνταλλάσσω Μ. Μο-
στινά, ήθκοιούς, περιμένα. Άις:
Pola Negri B. P. 23, Limassol (Chypre).

(ΑΑ' - 80)
ΧΑΡΑΥΤΗ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΙΑΣ
Υπεψηφία για τά πρωτεια
* * * * *

**ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ**

Τής Α' Περιόδου (1879 - 1899)
άπό τους έκδοθέντας 24 τόμους
διάρχουν άκόμη μόνον οι έξής
τόμοι: 7ος, 14ος, και 18ος. Έ-
καστος τόμος δρχ. 26, ταχυ-
δρομικώς δε άποστειλλόμενος δρχ.
28, 50 διά τό Έσωτερικόν και
δρχ. 36 διά τό Έξωτερικόν.

Τής Β' Περιόδου (1894 - 1930),
διαρχουν δλοι οι έκδοθέντας τό-
μοι, 37 έν όλω. Έκ τούτων, οι
μέν Τόμοι των ετών 1894 - 1928
τιμάονται έκαστος άρραφος δρ.
80 και ραμμένος δρ. 85. Οι δε
Τόμοι του 1929 και 1930 τι-
μώνται έκαστος άρραφος δρ. 110
και ραμμένος δρ. 115.

Ταχυδρομικά τέλη έκάστην
τόμου προσθετέα εις τάς άνω
τιμάς: Διά τό Έσωτερικόν δρχ.
5 ο άρραφος και δρχ. 15 ο ραμ-
μένος; διά δε τό Έξωτερικόν
δρχ. 28 είτε άρραφος είτε ραμ-
μένος.